

EGYHÁZZENEI FÜZETEK

III/10.

III. SOROZAT:
EGYHÁZI KÓRUSMŰVEK

GENFI ZSOLTÁROK
CLAUDE GOUDIMEL HARMÓNIAIVAL
NÉGY SZÓLAMBAN,
SZOPRÁNBA HELYEZETT FŐDALLAMMAL

II. FÜZET

KÖZREADJA:
BÓDISS TAMÁS

A LISZT FERENC ZENEMŰVÉSZETI FŐISKOLA
EGYHÁZZENEI TANSZÉKE ÉS A
MAGYAR EGYHÁZZENEI TÁRSASÁG

1997

89. ZSOLTÁR

1. Az Úr-nak ir-galmát ö - rök - ké é - nek - lem, Mert mon-dom, hogy meg-áll
 És hú-sé-ges vol-tát min-den-kor hir - de - tem,

mind - ö - rök - ké ir - gal - ma, Me - lyet úgy meg - é - pít, hogy meg-áll - jon min -

den - ha, És hogy mind az é - gig e - rő - sí - ted, meg - tar - tod

Te szent i - gaz - sa - god és a te fo - ga - dá - sod.

2. Mond Isten: Az én elválasztott szolgálommal :/: Frigyet szerettem és kötést a Dáviddal,
 Kinek erősen megesküdtem én nevemre, Hogy az ő magvának örökké tart nemzete,
 És az ő királyi székinél fíról fira Mindenkor megmarad a királyi korona.

3. Az egek hirdetik sok csudadolgodat, :/: A szent gyülekezet te igazságodat,
 Mert vajon kicsoda volna ott fenn az égben, Ki nagy hatalommal hozzád hasonló légyen?
 Az erős angyalok seregében vagy-on-e, Ki e dicső Úrhoz hasonlatos lehetne?

4. Igen rettenetes e fölséges Isten, :/: Ötet féli minden a szent gyűlésekben.
 Ó, seregek Ura, minden enged tenéked, Te nagy erős Isten, vajon ki érne véled?
 Tenálad lakozik a te nagy igazságod, Soha el nem múlik a te igaz mondásod!

5. *A háborús tenger vagyon hatalmadban, :/: Föltámadt hajjait lenyomod legottan,
Egyiptom országát levágád fegyvereddel, Te ellenségedet elkergetéd erődde,
Tiéd a menny és föld, és ez széles világot Te fundálád, szerzed és az benne valókot.*
6. *Tőled csináltatott az Észak és a Dél, :/: Hermon és Tábor hegy nevedről énekel.
Erős a te karod, hatalmas a te kezéd, Jobb karod fölindult, és széked előtt néked
Igazság, kegyesség hajlékodbán rád néznek, Kegyelem és hívség te színed előtt mennek.*
7. *Boldog a nép, amely tenéked örvendez, :/: Minden dolgát, Uram, ez viszi jó véghez.
Fényes orcád előtt ezek járnak merészen, És a te nevedben örvendeznek szüntelen,
Mert nagy dicsőségre őket felmagasztalod, És jótéteményed rajtuk megszorítod.*
8. *Te vagy ékessége az ő erejüknek, :/: Minden hatalmukat te adtad nékiek.
A te kegyelmedből orcánkat fölemeljük, Tetőled, Úr Isten, mi paizsunkat vettük,
És a mi királyunk a te fegyvered nélkül, Ó, Izráel Ura, nem lehet segítségül!*
9. *Szent végezésemből mert te egyszer szólál :/: A te hű szolgáltnak fényes látás által,
Midőn kegyelmesen néki mondál ilyen szót: Egy embert választék, néki adék hatalmot,
Az én népem közül választám én e személyt, Dávidot, szolgálmat, kit az én szívem kedvelt.*
10. *Én ötöt megkenem szentséges olajjal, :/: Hogy hatalmas legyen az én kezem által.
Én erős karomtól ő oly hatalmat vészen, Hogy minden ellenség az ellen semmi léssen.
Semmi ellensége erőt nem veszzen rajta, És a gonosztevő ötöt nem nyomorgatja.*
11. *Az ő ellenségét előtte megtöröm, :/: Minden gyűlölőt e földről eltöröm,
Az én kegyességem és hűségem lesz vele, Hogy az én nevemben ő szarvát felemelje,
Mert én egyik kezét téstem a nagy tengerre És az ő jobb kezét a nagy folyóvizekre.*
12. *És ő ily beszéddel szól aztán énnékem, :/: Te vagy az én Atyám és erős Istenem.
Én ötöt felveszem elsőszülött fiammá És az egész földön téstem erős királyt,
Irgalmamat neki mindörökké megtartom, És én kötetemet ellene fel nem bontom.*
13. *És én az ő magvát örökké terjesztem :/: És királyi székét jól megerősítem,
Valamíg az ég tart; de ha az ő fiai Törvényem elhagyják és nem engednek néki,
Én rendelésemet hogyha ők megvetendik, Parancsolatimat és ha nem követendik,*
14. *Én vesszőmmel őket az ő nagy bűnükért :/: Meglátogatom és megsújtom vétkükért,
De én kegyelmemet őtől meg nem vonsozom, És fogadásomat őneki meg nem másolom,
Mert szent kötetemet nem akarom megszegni, Amit szájam mondott, nem szoktam visszavonni.*
15. *Az én szentségemre egyszer megesküdtem :/: Dávidnak, szolgáltnak, nem hazud beszédem,
Hogy az ő nemzete megtart minden időben, És királyi széke megmarad azonképpen,
Mint a nap és a hold az égen megmaradnak, Tiszta bizonyossági az én fogadásomnak.*
16. *De te megűtálád és szinte megvetéd, :/: És nagy haragodat kenettedre öntéd.
Szolgáltnak kötését te szinte megűtálád, Ékes koronáját a földre letapodád,
Falait eltöréd, elrontád erősségét, Tövéből kihányád szép ékes épületit.*
17. *Az útonjáróknak őt zsákmányul hagyád, :/: És ő szomszédinak nevetségül adád,
Ő ellenségeinek felemeléd kezüket, És megvidámítád gyűlölői szívüket,
Az ő fegyverinek élit, hegyit elvevéd, És őtet a hadban egy szálnyit sem segítéd.*
18. *Minden ékességét nevének eltörled :/: És királyi székét a földre levetéd,
És megrövidítéd napját ifjúságának, Nagy szűgyen, gyalázat őreá borulának.
Míg rejted el magad? Örökké haragszol-e? Haragodnak tüze mindéltig gerjedez-e?*
19. *Gondold meg éltetnek ő, rövid idejét! :/: Hiába szerzed-e mind az embereket?
Kicsoda az ember, aki halált ne lásson, És a koporsóból el-kiszabadulhasson?
Uram, hol vagyon most a te régi kegyelmed, Melyről a Dávidnak től esküdt ígéretet?*
20. *Gondold szolgáltnak nagy gyalázatjukat, :/: És, hogy sok népeknek iszonyú szidalmát
Keblemben hordozom, kik tégedet bosszantnak, Gyalázzván homlokát fölkenett királyodnak.
Dicsőség tenéked és áldassál, Úr Isten, Melyre minden néptől mondassék: Ámen, Ámen!*

90. ZSOLTÁR

1. Te - ben - ned bíztunk e - le - i - től fog - va, U - ram, té - ged tar - tot - tunk haj - lé - kunk - nak!

Mi - kor még semmi hegyek nem vol - ta - nak, Hogy még sem ég sem föld nem volt for - mál - va,

Te vol - tál és te vagy, erős Is - ten, És te meg - ma - radsz min - den i - dő ben.

2. Az embereket te meg hagyod halni, És ezt mondod az emberi nemzetnek:
Légyetek porrá, kik porból lettek! Mert ezer esztendő előtted annyi,
Mint a tegnapiak ő elmúlása És éjnek rövid vigyázása.
3. Kimúlni hagyod őket oly hirtelen, Mint az álom, mely elmúlik azontól,
Mihelyt az ember felserken álmából, És mint a zöld füvecske a mezőben,
Amely nagy hamarsággal elhervad, Reggel virágzik, estve megszárad.
4. Midőn, Uram, haragodban versz minket, Ottan meghalunk és földre leesünk,
A te kemény haragodtól rettegünk, Ha megtekinted mi nagy bűneinket,
Titkos vétünkét ha előhozod, És színed eleibe állítod.
5. Haragod miatt napja életünknek Mentén elmúlik nagy hirtelenséggel,
Mint a mondott szót elragadja a szél. A mi napink, miket nekünk engedtek,
Mintegy hetven esztendei idő, Hogyha több, tehát nyolcvan esztendő.
6. És ha kedves volt is valamennyire, De többnyire volt munka és fájdalom;
Elkél éltünknek minden ékessége, Elmúlik, mint az árnyék és az álom.
De ki érti a te haragodat? Csak az, aki féli hatalmadat.
7. Taníts meg azért minket kegyelmesen, Hogy rövid voltát életünknek értsük,
És eszességgel magunkat viseljük! Ó, Úr Isten fordulj hozzánk ismétlen!
Míg hagyod, hogy éltünk nyomorogjon? Könyörülj már a te szolgálidon!
8. Tölts bé minket reggel nagy irgalmaddal, Hogy jó kedvvel vigyük véghez éltünket,
Ne terheltessünk nyomorúságokkal! Vigasztalj minket és adj könnyebbséget,
És haragodat fordítsd el rólunk, Mellyel régóta ostromoztatunk!
9. Szolgálidon láttassad dolgaidat, Dicsőségedet ezeknek fiain!
Add értenünk felséges hatalmadat, Mi kegyes Urunk, ó, irgalmas Isten!
Minden dolgunkat bírjad, forgassad, Kezeink munkáit igazgassad!

91. ZSOLTÁR

1. A - ki a fel - sé - ges Úr - nak La - ko - zik ol - tal - má - ban,
 És e nagy ha - tal - mas - ság - nak Nyú - go - szik ár - nyé - ká - ban,

Az i - lyen nyil van mond - hat - ja: Is - ten az én kő - vá - rom,

Ő é - le - tem - nek ol - tal - ma, És csak ő - ben - ne bí - zom.

2. A vadásznak ő törítől Téged megment féltedben; :/:

A pusztító betegségtől Megoltalmaz kegyesen;
 Téged ő kedves szárnyával Takargat és bēfedez,
 És az ő igazságával, Mint paizzsal, védelmez.

4. Ha te mellőled egyfelől Ezren is elesnének; :/:

És tízezren jobbkéz felől: Mégis nem árthat néked,
 Sőt megnézed kedved szerint Őket szemeid előtt,
 Mondván: ő érdemük szerint Ez veszély rajtuk esett.

5. Azért egyedül Istenben Vetem hiedelmemet; :/:

Aki ül a magas mennyben, Abban vesd reménységed,
 És semmi kár téged nem ér, Sem nem esel veszélyben,
 És minden gonosz hátra tér, Háza felé sem mégyen.

6. Mert az ő szent angyalinak Megparancsolta nyilván; :/:

Hogy téged oltalmazzanak Minden te útaidban.
 Tégedet ezek nagy szépen Ő kezükben hordoznak,
 Hogy lábad meg ne üsd kőben, Oly híven igazgatnak.

7. Sárkányon és oroszlánon Minden kár nélkül járhatsz; :/:

Oroszlánkölykőn és kígyón Lábaiddal tapodhatsz.
 Mond Isten: őtet megtartom, Mert engem szívből szeret;
 Én őtet megoltalmazom, Mert ismeri nevemet.

8. Mihelyt hív könyörgésében, Őtet menten segítem; :/:

Véle leszek ínségében, Melyből hamar kivészem;
 És nagy dicsőségre őtet Emelem, magasztalom,
 És az én segedelmemet Őneki megmutatom.

92. ZSOLTÁR

1. É - kes do-log dicsér - ni, Uram, Felsé-ge det, És a te ne - ve - det Énekel magasztal - ni.

Hogy ember áldja reg - gel Te nagy jóvol-to-dat, És i-gazsá - go - dat Dicsérje minden éj - jel.

2. Lantban és hegedűben És szép cimbalmokban,
Hangos citerákban, Dicsértessél zengésben!
Dolgaidon örvendek, Hatalmadat látván;
Kezednek csudáján Örömben éneklek.

3. Sok és nagy csudálatos Te cselekedeted,
Mélység bölcsességed, Beszéded drágalátos.
E dolgot az esztelen Egy szálnyit sem érti,
És meg sem tekinti, Hogy ez miképpen légyen.

4. Hogy a gonoszok nőnek, Mint a fű a mezőn;
Virágoznak szépen A sok istentelenek,
Hogy örökké essenek A veszedelemben.
Te vagy örök Isten Fölötte mindeneknek.

5. Mert ím a hitetlenek, A te ellenséged,
Minden gyűlölőid Szörnyűképpen elvesznek.
Szarvamat felemeled, Mint az egyszarvúnak,
Hogy én vígadhaszak, Én Istenem, tebenned.

6. Megkeni én fejemet zöldellő olajjal,
Hogy diadalommal Lássam ellenségimet.
Végre én füleimmel Én ellenségimről
És gyűlölőimről új hírt hallok örömmel.

7. Virágoznak a hívek, Mint a szép pálmafák,
És mint a cédrusfák, Mik Libánonon nőnek.
És az Úr hajlékában Ezek plántáltatnak,
Szépen virágoznak Az Isten tornácában.

8. Ámbátor megőszülnek, De mindazonáltal
Nagy szaporasággal Szép gyümölcsöt teremnek,
Hogy igazságát híven Mindenütt hirdessék
Az én Istenemnek, Kiben hamisság nincsen.

95. ZSOLTÁR

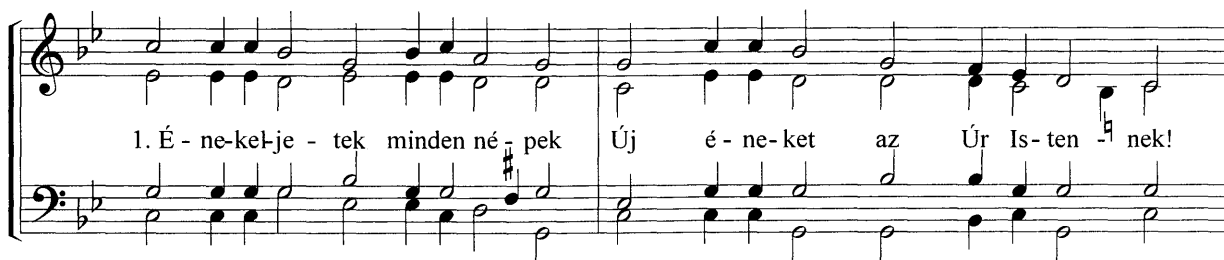
1. Jer - tek, ör - vend - jünk mindnyá - jan Az Úr - ban, mi kő - szik - lánk - ban!

Vi - ga - dozzunk szép é - ne - kek kel, Men - jünk szí - ne e - le - i - ben,

És ma - gasz - tal - juk ke - gye - sen Ör - ven - de - tes di - csé - re - tek kel!

2. Mert hatalmas az Úr Isten, És nagy király mindeneken, Ő a fejedelmeknek ura.
Ez egész földnek mélységét És a hegyeknek tetejét Hatalmas kezébe foglalja.
3. Övé a tenger, amelyet Erős kezével teremtett, A szárazt is ő szerzé szépen.
Az Úrnak, jer, imádkozzunk, Néki térdet, fejet hajtsunk, Aki minket teremtett bölcsen!
4. Mert ő Istenünk és Urunk, Mi pedig juhain vagyunk; Ő legeltet minket, mint nyáját.
Lágyítsátok szíveteiket: Hogy, ha hívand ma titeket, Vajha meghallanátok szavát!
5. *Mint a Méribánál régen, És a Massa pusztá helyen, Mond Isten: A népek mint jártak,
Holott a ti eleitek, Engemet megkísértettek, És csuda dolgaimat látták.*
6. *Hol negyven esztendeiglen Engem búsítottak szörnyen Az ő kemény természetükkel.
Mondék végre: Íme ezek Gonoszságukban elmennek, Az én ösvényem nekik nem kell.*
7. *Miért rájuk megharagvám, Hogy tőlük így bosszantatám, Mivelhogy ők meg nem térének,
Én megesküvémet nekik, Hogy soha örökké ezek Nyugodalmamba be nem mennek.*

96. ZSOLTÁR

2. A pogányok közt dicsőségét, Hirdessétek jótéteményét!
Mert nagy és erős az Isten, Hát inkább tisztelje minden,
Hogynem mint egyéb isteneket!
3. A pogányoknak sok istenük Mind merő bálvány, ha megnézzük.
De Isten mennyet teremte, Nagy hatalom jár előtte,
Minden dolgai felségesek.
4. Nagy dicsőségét látja minden Ő tiszteletes szent helyében.
Jertek tehát minden népek, Adjunk hálát az Istennek,
Mert nagy az ő dicsőségében!
5. Az Úrnak dicsőség adassék, És az ő neve dicsértessék!
Adjunk öneki hálátot, Minden kedves ajándékot
Tornácaiban szent helyének!
6. Jer, menjünk az Úr eleiben És imádjuk szentséges díszben!
Templomában szentségének Tőle mindenk feljenek
Ez egész föld kerektségében.
7. Ne rejtsetek a pogányoktól, Hogy a nagy Úr Isten országol!
E földet megerősíti, Megrendülni nem engedi,
Népét ítéli igazságból.
8. Örvendjen az ég hangossággal, A föld örüljön vígassággal,
A tenger zúgjon, a mező Zengedezzen és az erdő
Az Úr előtt nagy hál'adással!
9. Eljő az Isten törvényt tenni, És mind e földet megítélni!
És igazsággal e földet, Tisztasággal a népeket
Ítéli: a jókat megmenti.

98. ZSOLTÁR

1. É - ne - kel - je - tek új é - ne - ket Az Úr Is - ten - nek ö - röm - mel,

Mert nagy csu - dá - kat cse - le - ke - dett Kar - já - nak nagy e - re - je - vel.

Mi ve - lünk az ő üd - vös - sé - gét Két - ség nél - kül meg - ér - te - té,

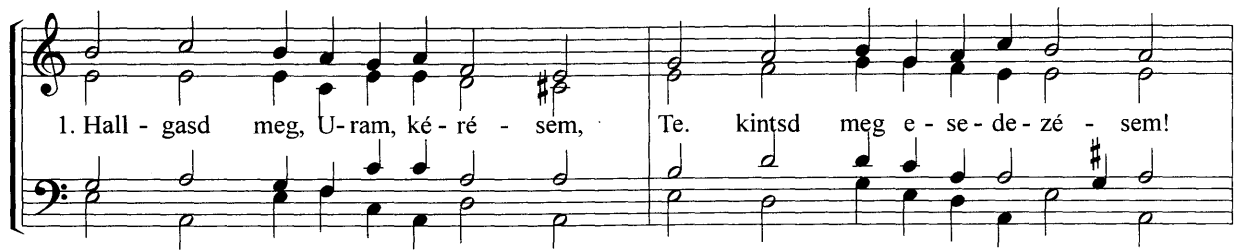
Szent i - gaz - sá - gát, ke - gyes - sé - gét Min - den nép - nek ki - je - len - té.

2. Meggondolá irgalmasságát, És kegyességét tekinté,
És az ő nagy hűséges voltát Az Izráelhez téríté.
A nekünk küldött üdvösséget Ez egész földkerekségen
Nyilván meglátta minden nemzet. Örvendjen néki hát minden!

3. Örvendjete és vígadjatok, Mondjatok szép zsoltárokat!
Cimbalmokkal hangicsáljatok, Zendítsetek citerákat!
A trombitákat fújjátok meg, E király előtt zengjete!
Csendüljete, zúduljatek meg Tengeren-földön mindenek!

4. Az Úr előtt a folyóvizek Örvendezzenek mindnyájan,
A magas hegyek az Istennek Tapsoljanak víg voltukban!
Mert íme eljő törvényt tenni, Megítél e földön mindent,
Mind e világot jól rendeli, A tiszta igazság szerint!

102. ZSOLTÁR

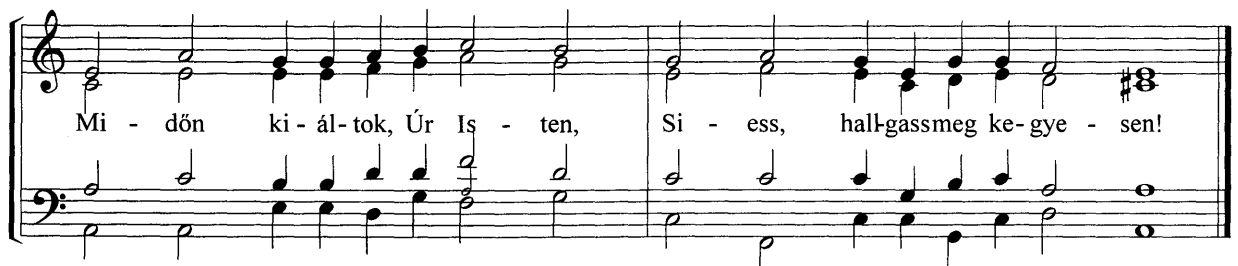
1. Hall - gasd meg, U - ram, ké - ré - sem, Te. kintsd meg e - se - de - zé - sem!

Be - szé - dem jus - son hoz - zád, Ne rejtsd el tő - lem or - cád!

Hajtsd én - hoz - zám te fű - le - det, Eny - hítsd megnagy ín - sé - ge - met!

Mi - dőn ki - ál - tok, Úr Is - ten, Si - ess, hall - gass meg ke - gye - sen!

2. Mert napjai életemnek Oly hirtelen elkelének,
Mint a füst és a pára, És mint a tűzhely pora.
Minden csontom úgy elszáradt, Szívem, mint a fű, elhervadt,
Úgy, hogy az én ételemet, Elfelejttem kenyeremet.
3. Bőröm csontjaimhoz ragadt Keserves siralmam miatt
Ez iszonyú ínségben. Olyatén lettem szintén,
Mint pelikán a pusztában Sír és kiáltozik árván;
Olyá lettem, mint a bagoly, Mely a kietlenben huhol.
4. Olyan vagyok árvaságban, Mint a veréb eszterhában,
Amely egyedül maradt, Ellenség reám támadt.
Gyaláznak engem naponként! És kik bosszantnak óránként,
Ha kinek veszélyt kívánnak, Példát én rólam formálnak.
5. Porhamu kenyerem nékem, Melyet étel gyanánt észem;
Italom könnyeimmel Elegyítem, mint vízzel
A te nagy haragod miatt, Melynek tüze úgy fellobbant,
Hogy engemet fölemeltél, Ismét a földhöz ütöttél.

6. Az én időm úgy elmúlik, Mint az árnyék, elenyészék;
Minden testem elhasz, Mint a lekaszált széna,
Amely meg nem éled többé; De te megmaradsz örökké,
És a te emlékezeted, Mindörökre megtart híred.
7. Azért kelj fel, ó, Úr Isten, Haragod ne gerjedezzen!
Siont immáron szánd meg, És néki kegyelmezz meg!
Mert már ím az idő eljött, És amely már sokat késett,
Jelen vagyon az az óra, Melyben dolga fordul jóra.
8. Hogy a te szolgálaid végre Összegyűlvén e szent helyre,
Szeressék köveit is, Kedveljék még porát is.
És aztán a pogány népek, Uram, nevedet rettegjék;
E földön minden királyok Megvallják, hogy te vagy Urok.
9. Mert az Úr jól megépíté, A Siont megékesíté,
Dicsőségét is itten Megmutatá ismétlen.
Nyomorultak sok panaszát, Meghallgatá nagy siralmát,
Kérésüket meg nem veté, Sőt kegyesen megtekinté.
10. Ember ezt híven fölírja, Hogy megmaradjon mindenha;
Légyen emlékezete Nemzetségről nemzetre,
Hogy a jövő nézetek, Kik még e földre születnek,
A mennybéli Istent áldják, E dolgáért magasztalják:
11. Hogy alánéz onnan felül Az ő magas szent helyébül;
A mennyből alánézel, E földre letekintel,
Hogy meghallja kérésüket, A foglyoknak ínségüket,
És azokat ő megtartja, Kiket ítélték halálra.
12. Hogy szent neve az Istennek A Sionban dicsértessék,
És a Jeruzsálembe' Áldassék dicsősége,
Midőn a népek seregben Összegyűlnek e szent helyben,
A királyok is itt lesznek, És szolgálnak az Istennek.
13. Leveré az én erőmet Ez útban, és életemet
Megrövidíté, és én Így szólék keservesen:
Ne hagyj elvesznem, Úr Isten, Életemnek közepében!
Mert mindörökké megvannak Esztendeid, el nem fogynak.
14. E földet te teremtetted, És ekképpen helyheztetted;
Csak te kezéd munkája Az égnek alkotmánya.
De ezek mind elveszendők! Uram, te megmaradsz, de ők
Mint a ruha, mind elkopnak, Szépségükben meg nem állnak.
15. És midőn, Uram, akarod, Őket úgy elváltoztatod,
Mint az elviselt ruhát, Amely tél-túl megszakadt.
Te vagy, aki régen valál, Voltod változás nélkül áll;
Te esztendeidnek vége Nem létszen soha örökre.
16. Azért a te szolgálidnak Fiai megsaporodnak,
És megmaradnak végig, Azaz örök időkig.
A néked szolgáló hívek És minden ő nemzetségek
Megállnak és megmaradnak, És örökké el nem fogynak.

103. ZSOLTÁR

1. Áld-jad lelkem Ur - radat, Is-te-ne - det, Min - den én-ben - nem di-csér-jeszent ne - vét

És az ő mond - ha - tatlan jó voltát! No, dicsérd lel - kem és az U-rat áld jad,

Fe - ledékeny - ség - ben el nehallgas - sad Ő jó - té - te - mé - nyi-neksok voltát.

2. Adj hálát néki, aki bűneidet Megbocsátja, gyógyítja sérelmidet, Kiment minden nagy bajodból híven,
És életedet veszélytől megmenti, A halál veszedelmétől megőrzi: Irgalmával megkoronáz szépen.
3. Aki lelkedet kegyesen táplálja, Ami kell szádnak, bőséggel megadja; Mint a sást, megifjít és megújít.
És akik méltatlanságot szenvednek, Tőle kegyesen azok megmentetnek, Hozzájuk nyújtja az ő jókedvit.
4. Ő útait megmutatá Mózesnek, Azonképpen az Izráel népének Megjelenté nagy csudadolgait.
Mert ő irgalmas, kegyes és kegyelmes, Nagytűrhető, jó, hű és engedelmes, Haraggal nem terheli szolgáit.
5. És hogyha bűnünkkel ő megbántatik, Néha kegyelme tőlünk megvonatik: De nem haragszik reánk örökké,
És nem mindenkor perel ő mivélünk, Nem büntet a mi bűnünk szerint bennünk, Oly hajlandó ő a kegyelemre.
6. Úgy felépíti azokhoz irgalmát, Kik szeretik őt, félik ő hatalmát, Mily magas a szép ég e föld felett.
Minden bűnünket mitőlünk oly messze Ő elfordítja, szinte mint mely messze A napkelettől a napnyészet.
7. Mint az atya fiaihoz kegyelmes, Ő is azokhoz igen engedelmes, Kik őt igazán félik, tisztelik,
Mert jól tudja, mily gyarló a mi voltunk, És hogy mi oly romlott emberek vagyunk, Mint a por, mely a szélről hintetik.
8. Ember élete a fűhöz hasonló, Felnő és zöldül, de hamar elmúló, Mint a gyenge virág a sík mezőn,
Melyet mihelyt megfuvall a meleg szél, Elhull és hervad, ékessége elkél, Ember nem tudja, hol volt, hova lőn.
9. De az Úr kegyelme örökké megáll Azokon, kik őt félik igazsággal, És firól-fira terjed irgalma
Azokon, kik megtartják ő kötésit, Akik gyakran megemlítik törvényit, És azok szerint járnak mindenha.
10. Az Úr a mennyben helyeztette székét, Hol gyakorolja igaz ítéletit; Ő országlása kihat mindenre.
Isten angyali, áldjátok az Urat, Ti erős lelkek, kik ő akaratját Megteszitek, járván ő kedvére!
11. Dicsérjétek őt, minden ő seregi, Kik a mennyekben szolgáltok őnéki, És cselekszitek szent akaratját!
Áldjátok az Urat, minden állatok, És birodalmát fenn magasztaljátok, Örökké áldjad lelkem az Urat!

105. ZSOLTÁR

1. Ad - ja - tok há - lát az Is - ten - nek, I - mádkoz - za - tok szent ne - vé - nek!

Hir - des - sé - tek di - csé - re - tét És min - den jó - té - te - ményét!

Be - szél - jé - tek a nép e lőtt Nagy csu - dá - it me - lye - ket tölt!

2. Néki vígan énekeljete, Sok csudadolgát dicsérjétek!
Magasztaljátok szent nevét, Kik szívből félitek őtet!
Örvendjen azoknak szívek, Kik az Úrról emlékeznek!

3. Keressétek e kegyes Urat, És az ő színet és hatalmát!
Meggondoljátok dolgait, Ne felejtsetek csudáit!
Ítéletit hirdessétek, Melyek ő szájából jöttek!

4. Ti Ábrahámnak nemzetségi, Istennek választott szolgálai,
Kik Jákóbtól származtatok, És választott fiak vagytok:
Mi Urunk e kegyes Isten, Aki regnál mindeneken.

5. Megemlékezik szünetlenül Az ő szentséges kötéséről,
És az ő igaz ígéje Ezer és több nemzetségre
Mindörökké megáll frigye, Melyet Ábrahámval szerze.

6. Megemlíti ő esküvését, Melyet az Izsák atyánknak tett,
És megígérte Jákóbnak, Aki bizonynal hűn, annak,
Hogy az Izráel kötése Megmaradna mindörökké.

23. Népet vígsággal ő kihozta, Választott népét vígasztalta.
A pogányok tartományát, Ezeknek adta országát,
Mit kezükkel munkálkodván Szerzetek volt ez országban.

24. Ezt nékiek azért mívelte, Hogy gondjuk legyen törvényére,
Hogy fogadják meg ő szavát, Megtartsák parancsolatát,
És örökké megőrizték, Melyért dicséret Istennek!

108. ZSOLTÁR

1. Úr Is-ten, kész az én szívem, És a-zon va-gyon én lel - kem,

Hogy te - né-ked é - ne - kel - jen, Di - csé-re - tet zen - ge - dez-zen.

No - sza, lan-tok - és ci - te-rák, Zen - dül - je - tek fel mu - zsi-kák,

Mert i - gyö-ke - zem jó reg-ge len Így men-ni az Úr e - le - i - ben.

2. Dicsérlek, Uram, tégedet Minden nemzetségek előtt,
Tisztellek szép énekekkel Minden nép előtt víg szívvel.
Mert a te kegyelmességed A széles égre kiterjed,
Felségednek szent igazsága A felhőket mind felülmúlja.

3. Magasztaltassál az égre, Dicsőséged nyújtsd e földre,
Szerelmes népedet tartsd meg, Nyújtsd kezed, engem hallgass meg!
Az Isten ő szentségében Megvigasztala kegyesen:
Hogy a Sikkemet én megveszem, És a Sukhóh völgyét elmérem.

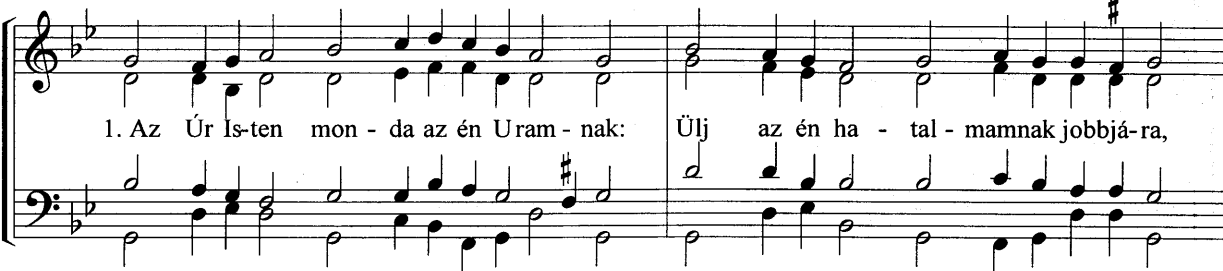
4. A Galádot is akképpen Megveszem én nagy erőmben,
A Manassé is mind enyim, Azonképpen az Efraim.
Mind e seregek enyimek, Erősségi én fejemnek
Júda lesz királyi országom És én törvényszerző regnálom.

5. A Moáb leszen énnekem Mint egy lábmossó edényem,
Melyben lábaimat mosom, És azt én bizonytal tudom
És teljességgel elhiszem: Edomra sarúmat vetem,
Filiszteusok, örvendjétek Az én dicső győzelmemnek.

6. Ki vinne engemet bátran E nagy kerített városban?
Engemet ki vezérlene Az erős Edom földére?
Nem te teszed-e Úristen, Ki minket úsz helyből helyben?
Hogy el nem jövék sereginkkel, Megűzetél ellenséginkkel.

7. Légy minékünk segítségül, Őrizd meg ellenséginktől,
Mert az emberi segítség Hiábavaló epedség.
Az Isten által minékünk Léssen erős győzedelmünk,
És megszabadít ő bennünket, Megtapodja ellenségünket.

110. ZSOLTÁR

1. Az Úr Is-ten mon - da az én Uram - nak: Ülj az én ha - tal - mamnak jobbja-ra,

Míg - el-len-sé - gi - det, kikirád támad - nak, Zsámolyul ve - tem lábadnak a - lá.

2. Az Úr Sionból leküldi pálcádat Birodalmadnak erősségére,
Ellenségid közt mutasd országlásod, Uralkodjál a népnek közöttte.
3. Dicsőségére a te szentségednek A nép örvendez győzedelmeden.
Oly sok fiaid tenéked születnek, Mint a hajnali harmat a földön.
4. Mert az Úr Isten megesküdt tenéked, Melyet meg nem bán soha örökké,
Melkisédeknek rendi szerint (értsed) Te vagy a főpap most és örökké.
5. Az Úr, aki ül a te jobb kezeden, Ha megharagszik egykor valóban,
A hatalmas királyokat erősen Hatalmával megrontja legottan.
6. A pogányokon ítéletit tartja, Megtölti a földet holttestekkel,
Ellenségidnek fejüket megrontja, Országa kihat e földre széjjel.
7. Az úton iszik a tiszta patakból, Melynek vize foly nagy harsogással,
Ennek okáért ő nagy hatalmából Emeli fejét nagy méltósággal.

111. ZSOLTÁR

1. Há - lát a - dok, U - ram, né - ked, Tel - jes szív -ből áld - lak té - ged,

A hí - vek gyű - le - ke - ze - té - ben; Meg - val - lom nagy di - cső - sé - ged

És hir - de - tem di - csé - re - ted É - le - tem - nek min - den ren - dé - ben.

2. Nagyon az Úrnak csodái, És aki azt megtekinti, Öröme annak az ő szíve.
És az ő szent igazsága, És ő dicső méltósága Megmarad mind örök időkre.
3. Csuda dolgait az Isten Szerzette emlékezetben Kegyes és irgalmas kedvéből.
Azoknak ételt ad bőven, Akik őtet félik híven; Megemlékezik kötéséről.
4. Népével nagy csudákat tett, Hogy a pogányok örökét Kezükbe ad őnékiek.
Merő hűség és tisztaság És állhatatos igazság Minden dolga az ő kezének.
5. Igaz minden ő hagyása, Minden ő parancsolata, Melyben semmi változás nincsen.
Az ő népét ő megmenté, És ővéjük kötést szerze, Mely megmarad minden időben.
6. Szent és dicső az ő neve, És az érnak ő félelme A jó bölcsességnek kezdete.
Ki megtartja ő törvényét, És megőrzi szent Igéjét, Annak megmarad dicsérete.

112. ZSOLTÁR

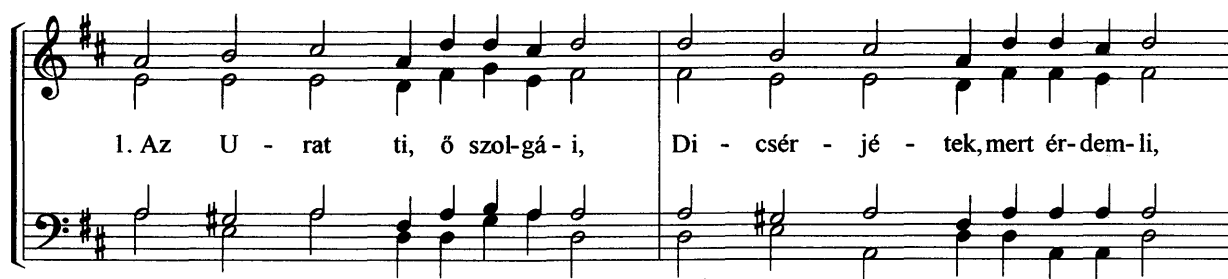
1. Bol - dog az em - ber, ki az Is - tent Fé - li, tisz - te - li szí - ve sze - rént,

És az ő tör - vé - nyét sze - re - ti. Nagy lesz e föl - dőn ő nem - ze - te,

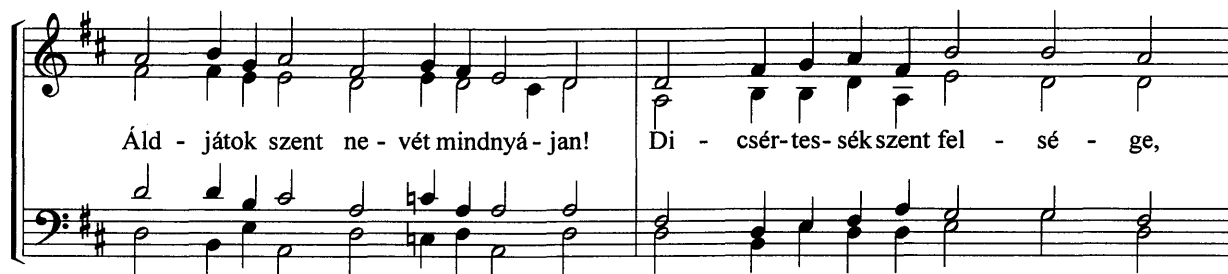
Ö - reg - ből a hí - vek se - re - ge, Mert az Úr megáld - ja és ör - zi.

2. Gazdagsággal őtet megáldja, Mellyel bővölködik ő háza,
Áll igazsága mindörökké. A híveknek a sötétségben
Támaszt világot a jó Isten, Hogy láttassék rajtuk kegyelme.
3. A hív embert kölcsönt ad szívvel, Hamissággal senkit nem terhel
Ez el nem dől, megáll végiglen. Ki az igazságot kedveli,
És életét ahhoz rendeli, Örök emlékezetben léssen.
4. És ő egy szálát sem fél azon, Hogy róla gonosz hír támadjon,
Reménysége neki az Isten, És bátorságos az ő szíve,
Míg meglátja, hogy ellensége Megbűntetnek, esnek veszélyben.
5. Javait híven osztogatja, A szűkölködőket nem hagyja,
Melyből öregbül igazsága. Az ő sarva meg nem hanyatlik,
Sőt ékesen felemeltetik Becsületes nagy méltóságra.
6. Hogy ezt látja az istentelen, Bosszankodik rajta szívében,
És ő nagy gonosz haragjába' Csikorgatja fogait szörnyen.
De ha megreped is mérgében, De elvész minden kívánsága.

113. ZSOLTÁR

1. Az U - rat ti, ő szol-gá - i, Di - csér - je - tek, mert ér-dem-li,

Áld - játok szent ne - vét mindnyá - jan! Di - csér-tes-sé szent fel - sé - ge,

Most és ö-rök-kön ö - rök - ké Ő szent ne-ve ál - dassék tiszt - tán!

2. Napkelettől enyészetig Áldassék neve mindvégig,
Mert az Úr Isten a mennyekben
Regnál minden pogányokon, Nagy dicső hatalma vagyon,
Mely felülhat a szép egeken.
3. De ki volna hasonlatos E mi hatalmas Urunkhoz,
Kinél felségesb sehol nincsen?
Aki a mennyből alánéz Mindenre, ami van és lesz
Itt e földön és fenn az égben.
4. A szegényt porból felveszi, És a sárból felemeli,
Állapotát felmagasztalván.
Felülteti végezetre A nagy fejedelmek közé
Az ő népe közt igazában.
5. Az asszony szomorúságát Ő magtalansága miatt
Nagy vígasságra megfordítja.
Gyermekek anyjává teszi, Szép fiakkal körülveszi,
Házát gyümölcscsel szaporítja.

114. ZSOLTÁR

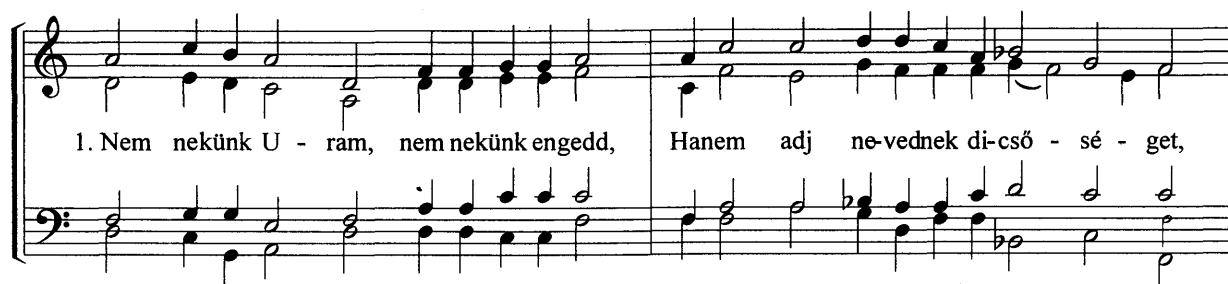
1. Hogy Iz-rá-el ki - jött Egyiptom - ból, Az i-de-gen nép - nek or-szá-gá ból,

Meg - té - re Já - kób há - za. Jú - dát Is-ten ma - gának szente - lé,

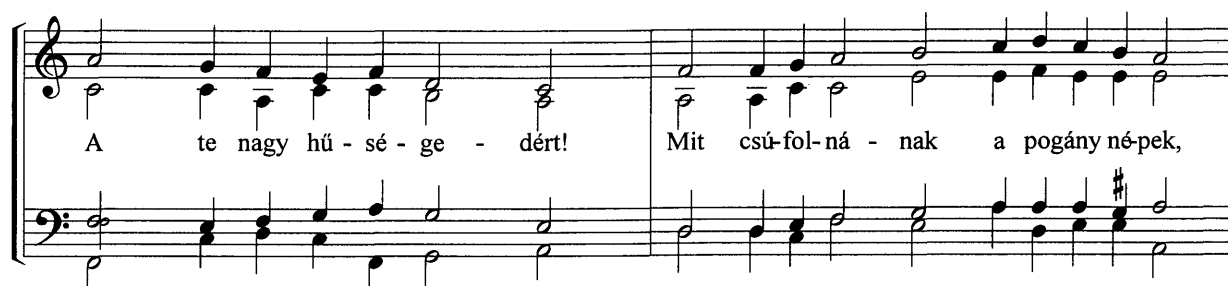
Az Iz-rá elt or - szá-gul föl-ve-vé, Ő lön né - ki - e U ra.

2. A tenger ezt látván hátra állá, A Jordán vize visszafordula,
Mind hátra sietének.
A hegyek szökdöstek, mint a kosok, És a halmok, mint a juhbarányok,
Magasan szökdösének.
3. Mi lelt téged, tenger, mit térsz hátra? Mi lelt téged, Jordán, ki űz vissza,
Hogy elszaladsz ily igen?
Mit szöktetek, hegyek, mint báránykák, És ti halmok, mint a kis juhocskák,
Mért szöktök ilyen fennen?
4. Az Úrnak haragos színe előtt, Jákób Istene haragja előtt
Mind e föld megrettenjen!
Ki a kősziklát tóvízzé teszi, Forrásnak útját kőben repesztí
Hatalmas erejében.

115. ZSOLTÁR

1. Nem nekünk U - ram, nem nekünk engedd, Hanem adj ne-vednek di-cső - sé - get,

A te nagy hű - sé - ge - dért! Mit csú-fol-ná - nak a pogány né-pek,

Mond - ván:hol va - gyon az ő Is - te-nek, Ki meg-ment-het - né ő ket.

2. De Istenünk ő nagy erejével, Amit csak akar, mindent megmível
Mind mennyen és e földön.
De sok bálványuk a pogányoknak Aranyból, ezüstből csináltattak
Embereknek kezében.
3. Szájuk vagyon nékik, de nem szólnak, Szemük vagyon, de semmit nem látnak:
Nincs elevenség bennük.
Kezüik vagyon, de semmit nem fognak, Lábuk is vagyon, mégsem járhatnak,
Nem szólal az ő nyelvük.
4. Kezüik vagyon, de semmit nem fognak, Lábuk is vagyon, mégsem járhatnak,
Nem szólnak ő torkukkal.
Hasonlók ezekhez, kik ezeket Csinálják, és kik tisztelik őket,
Egyenlőek egymással.

5. De te, Izráel, Istenben bízzál, és az Úr Istenhez ragaszkodjál:
Ő paizsod tenéked!
Áronnak háza, Istenben bízzál, A nagy Úr Istenhez ragaszkodjál:
Ő megsegíthet téged!
6. Istenfélők, bízzatok Istenben, Higyjetek az ő segedelmében,
Bízzatok e paizsba'!
Megemlít az Úr, mert szeret minket, És Izráelhez nyújtja kegyelmét,
Áron házát megáldja.
7. Ő megáldja a kicsinyt, a nagyot, Kik őtet félik, mint ő Urokat,
És kik szolgálják őtet.
Az Úr titeket bőven megáldjon, Sok áldásával megszorítsa,
És minden nemzedéket!
8. Megáld a nagy Úr Isten titeket, Ki teremte a mennyet és földet
Minden szép ékességgel.
Ő magának az eget megtartja, Földet az emberfiaknak adja,
Hogy azt meglakják széjjel.
9. *Senki téged, Uram, nem magasztal, Sem dicsér, aki halállal meghal
És tétetik a sírba.
Mi annakokáért, akik élünk, Téged, Úristen, áldunk, dicsérünk
Most és minden időben.*

116. ZSOLTÁR

1. Sze - re - tem és ál - dom az Úr Is - tent, Mert meghallga - tá az én beszé - de - met,

Kö - nyörgésem - re haj - tá kegyes fü - lét, Me - lyért i - má - dom ő - tet naponként.

2. Midőn a halál körülvön engem És csaknem szörnyű kötélbe ejte,
A pokol kínja engemet rettenté, Nagy volt bánatom és nagy sérelmem.
3. Segítségül hívám az Úr nevét: Lelkemet tartsd meg - ottan megsegíte;
Az Úr igaz, hív, és nagy ő jókedve, Ő megőrzi az együgyűeket.
4. Nagy nyavalyában mikor én valék, Ottan megmenté nyomorult életem.
Légy csendességben te azért, én lelkem, Látván kegyelmét szent felségének!
5. Te megmentél a haláltól engem, Szemem sírástól, lábam eleséstül;
Az élők földén járok szünetlenül A te színed előtt, én Istenem.
6. Hitttem Istenben, mikor így szólék, Én szegény lelkem vala nagy ínségben,
És ezt mondtam én csüggedésemben, Hogy hazugok már minden emberek.
7. Mit adjak az Úrnak jótettéért? A hálaadó pohárt én felveszem,
És az Úr jótéteményét hirdetem, Szent nevét áldom segítségért.
8. Fogadásom az egész nép előtt Hálaadással megadom nékie.
A híveknek halála, minden higgye, Drágalátos az Úr szeme előtt.
9. Imádlak téged, Idvezítőmet, Ki engem választál szegény szolgáltnak;
Nékem, szolgáló leányod fiának, Fölköszölj minden kötélmet.
10. Áldozom néked hálaadással, Nevedet minden nép előtt hirdetem,
És fogadásom, mit előtted tettem, Megállom minden előtt vígsággal.
11. A te házádnak ő pitvarában, És egész Jeruzsálemben tisztellek.
Vélem együtt az Urat dicsérjétek, Alleluját mondjátok mindnyájan!

290. dicséret (szöveg: Ráday Pál)

1. Dicsérlek téged, Idvezítőmet, Úr Jézus Krisztus, Istennek egy Fia!
Megváltott nyájadnak hű atyjafia: Csak téged várlak, egy segítőmet.
2. Tenéked minden térdet s fejet hajt, Mert erős torony nekünk a te neved;
Felvette szegény ügyünket jó kedved, A kárhozatban hogy ne lássunk bajt.
3. Te vagy Istennek szelíd Báránya, Ki e világnak bűneit elvetted,
Szent véred omlását nem kímélted, Mellyel nem ér fel Ofír aranya.
4. Ó örök Isten, lelkem reménye, Az Atya Istennek fő bölcsessége,
Szentegyháznak ő nagy dicsősége, Minden híveknek ragyogó fénye!
5. Dicsérlek, mennyből leszállott Kenyér, Isten, s Ember, Jézus, egy közbenjáró!
Bűnösök térését kegyesen váró, Kitől kegyelmet minden lélek nyer.
6. Mely buzgó, Uram, a te szerelmed, Ki miérettünk magad megáldoztad,
A halált, Sátánt, poklot megrontottad, Most is fenntartván hű segedelmed.

117. ZSOLTÁR

Az U - rat min - den nem - ze - tek, Di - csér - je - tek min - den né - pek,

Mert nagy az ő ke - gyes - sé - ge, Mit raj - tunk meg - e - ró - sí - te,

és i - gaz - sá - ga min - den - ha Áll és ma - rad. Al - le - lu - ja.

118. ZSOLTÁR

1. Ad - ja - tok há - lá - kat az Úr - nak, Mert nagy az ő ke - gyes - sé - ge,

És nagyvol - ta szent ir - gal - má - nak Meg - ma - rad most és ö - rök - re!

Iz - rá - el, bá - tor - sággal mond - jad, Hogy meg - áll ke - gyelmes - sé - ge;

Ir - gal - mas vol - tá - ról azt vall - jad, Hogy meg - ma - rad mind - ö - rök - re!

2. Mondjad bízvást, Áronnak háza, Hogy az Úrnak ő jókedve
 És megmarad irgalmassága Most és örökkön örökre.
 Istenfélők, mondjátok mostan, Hogy az Úrnak kegyessége
 Megmarad ő teljes voltában Ettől fogva mindörökre.

3. Az Úrhoz és nagy inségemben Könyörögván felkiálték,
És meghallgata kérésemben, Tőle segedelmet nyerék.
Az Úr Isten vagyon én vélem, És tőlem másuvá nem tér,
Hát kitől kelljen nékem félnem, Mit árthat nékem az ember?
4. Jelen vagyon velem az Isten Köztük, kik engem segítnek;
Megvetem őket, félre nézvén, Akik engemet gyűlölnék.
Sokkal jobb az Istenben bízni, Hogynem valamely emberben;
Sokkal jobb benne reménykedni, Hogynem a fejedelmekben.
5. Körülvettenek a pogányok, De az Úr nevében bízom,
És oly jó reménységben vagyok, Hogy őket mind eltaposom.
Mint a méhek, úgy körülvettek, De őket elverem menten,
Velük együtt odalesz nevek, Mint aszú tövis a tűzben.
6. Köröskörül fogtak engemet És kerengnek körülöttem,
De én reménylem Istenemet, Hogy őket én mind elvesztem.
Te ellenség, énrám támadtál, És meg akartál ejteni,
De csak hiába munkálódtál, Mert éltemet Isten őrzi.
7. Az Úr énnékem erősségem, És én órára éneklek;
Csak ő énnékem segedelmem, És én őbenne reménylek.
A hívek vígan énekelnek Az ő hajlékukban széjjel,
Mert jobbkeze az Úr Istennek Nagy erős dolgokat mível.
8. Az Úr megmutatja hatalmát, Jobb karját ha felemeli,
És cselekedik nagy dolgokat, Miket nyilván kell dicsérni.
Én ellenségim megértsetek, Hogy az én dolgom illetén,
Hogy én meg nem halok, de élek, Az Úr dolgait hirdetvén.
9. Az Úr megbüntete engemet, És igen megostoroza,
De nem akará elvesztetem, És a halálnak nem ada.
Nyissátok meg azért kapuit Az igazság templomának,
Hogy bemenvén, nagy dicsőségit Dicsérhessem e nagy Úrnak.
10. Mert csak ez kapuja az Úrnak, Min a hívek el-bémennek,
Mik felnyittatnak csak azoknak, Kik igazságodban élnek.
Dicsérlek téged énekekben, Hogy engemet megalázzál,
És ismét felvevél kegyesen, És engem megszabadítál.
11. E kő, amit a házépítők Ítélték megvetendőnek,
Az épületbe helyezteték, Lön feje a szegeletnek.
Ez pedig az Úr Istentől lett, Aki ezt így rendelte,
E dolognak szemeink előtt Csudálatos hossza-vége.
12. E jeles napot őmagának Készítette az Úr Isten.
Azért e nap jelenvoltának Vígadva minden örvendjen!
Kérlek, Uram, hogy megőrizzed E te Sionodat mostan,
Bírdad és szerencséssé tégyed Mindennémű dolgaiban.
13. Áldott, aki az Úr nevében Eljőve nagy dicsőséggel!
Áldunk, dicsérünk egyetemben Az Úrnak házanépével!
Adjatok hálát e nagy Úrnak, Mert nagy az ő kegyessége,
És nagy volta szent irgalmának Megmarad most és örökre!

119. ZSOLTÁR

1. Az oly em-be - rek nyilván bol-do-gok, Kik i-gazság - gal járnak é-le-tök - ben,

Is - ten tör-vé - nyé - re vagyon gondjok, És a-szerint él - nek minden i-dő - ben,

Szent bi-zonysá - git a-kik megőr-zik, És az Istent szí - vök szerint ke-re - sik.

2. Boldogok azok is, mondom nyilván, Akik hamisságot nem cselekesznek,
De mindenkor az Úr útiban
Járnak és szent ártatlanságban élnek. Meghagytad, hogy a te parancsodat,
Jól megőrizzük minden mondásodat.
3. Vajha én oly boldoggá lehetnék, Hogy járhatnék a te szent útaidban,
És engedhetnék szent törvényednek!
Ha parancsodat nézhetném valóban, És azt szívemben bizonnal hinném,
Hogy soha semmi szűgyenbe ne esném!
4. Hálát adok néked teljes szívből, Hogy megtanítasz te ítéletidre,
Melyek tiszták minden hiba nélkül!
Megtartom és gondom lesz törvényidre, De kérlek téged, ó és Istenem,
Hogy soha örökké ne hagyj el engem!
5. Beszéld meg, kit tégyenek az ifjak, Hogy élhessenek ők feddhetetlenül?
Szent igéd szerint útjukat szabják.
Én téged kerestelek szüntelenül; Kérlek, Úr Isten, teljes szívemből:
Eltévelyednem ne hagyj törvényedtől!
6. A te igédet rejtem szívemben, Hogy semmi bűnnel ne bántsalak téged,
De megmaradjak te ösvényedben,
Minden dolgomban megtartom törvényed. Ó áldott Isten, taníts engemet,
Hogy igazán értsem rendelésedet!
7. Ítéletedet én ajakimmal, És a te szádnak ő kegyes beszédét
Előszámláló, hálaadással,
Szent kötéssel biztatom szívemet; Bizonyságidon örvendez lelkem,
Mik gazdagságnál kedvesebbek nékem.

8. Szüntelen nékem gyönyörűségem Vagyon csak a te parancsolatidban,
Te útaidat gyakran említem,
Hogy el ne essem valaha azokban. Szent igazságodban minden kedvem,
És te ösvényed én el nem tévesztem.
41. Lelkem elfogy nagy kívánságában, Midőn várom a te segedelmedet;
Bízván igédnek fogadásában
Ugyan elfárasztom az én szememet Nagy várakozás miatt, így szólva:
Mikor vigasztalsz meg engem valóba'?
42. Noha én csaknem hasonló vagyok Füstön elaszott, megszáradt tömlőhöz,
Szerzésidre mégis gondot tartok.
Míglen kell várnom, mikor látsz ügyemhöz? Míg halasztod el ítéletedet,
És ha bünteted meg ellenségimet?
43. A kevélyek, kik szent törvényedet Megvetik, titkon nekem vermet ásnak,
De ha tekintjük szent szerzésidet,
Parancsolatid mind jók és igazak. Nagy méltatlanul kergetnek engem,
Tarts meg azért és légy én segedelmem!
44. Csaknem elvesztének ők engemet, És majd ugyan eltörlének e földről,
Mégsem hagyom el szent törvényedet,
Tartsd meg életem kegyelmességedből, Hogy megtartsam felséged kötésit,
És megőrizsem minden bizonyágát.
45. Mindörökké, Uram, a te igéd Megáll és megtart a magas mennyekben,
Azonképen isteni hűséged
Megmarad örökre minden időben, Mint az álló föld, mit te fundáltál,
Mely ő helyében mindenkoron megáll.
46. Mind ma és mindörökké megállnak, Amiket te rend szerint teremtetél,
És teneked mindenek szolgálnak.
Hogyha magamat a te törvényeddel Nem vigasztaltam volna, már régen
Elvesztem volna én nagy inségemben.
47. Nem felejttem el szent törvényedet, És gondot tartok parancsolatidra,
Mert te azokban éltetsz engemet.
Tekints, Uram, kegyelmesen szolgádra! Légy segítségem, mert tied vagyok,
És törvényednek őrzésire vágyok.
48. Istentelenek énreám titkon Leselkednek és törnek életemre.
Én elmélkedem bizonyágidon
És minden dolgot ha megnézek végre, Látom, hogy mindenek elmúlandók,
De a te törvényid megmaradandók.
73. Teljes szívből hozzád esedezem, Uram, hallgass meg engem kegyelmesen,
Hogy rendelésidet megőrizzem!
Kérlek, szabadíts meg engem, Úr Isten, És legottan igyekezem azon,
Hogy bizonyságid megtartsam jó módon.
74. Gyakorta reggel, virradta előtt Könyörgésemben tehozzád kiáltok,
Igédbe vetvén reménységemet.
Előbb hogynem elmennek a virrasztók, Az én szemeim vigyáznak, néznek,
És a te szent igédre elmélkednek.
75. Kegyességedért halld meg beszédem, Tartsd meg életem a te jóvoltodból,
Hadd vidámuljon meg az én szívem,
Mert sok hitetlen nép énreám tódul, És engem szertelen sanyargatnak,
De a te törvényedtől távol vannak.
76. De te énhozzám, Uram, közel vagy, És te igédből tudom réges-régen:
Szent törvényednek igazsága nagy,
Te bizonyságid fundáltattak szépen. Hogy örökké megmaradnak, tudom,
És jól értem, azért nyilván kimondom.

121. ZSOLTÁR

1. Sze - mem a he - gyek-re ve-tem, On - nan fe - lül né - kem

Min - den se - ge - del - mem. Is - ten az én re - mény - sé-gem,

Ki az e - get for - mál - ta és e föl-det al - kot - ta.

2. Lábad botlani nem hagyja, És aki rád vigyáz,
Nem szunnyadozik az
Izráelnek vigyázója, Mert az nem aluszik el,
De rájuk gondot visel.

3. Az Úr téged megőrizzen, Kezet rád terjesztvén
Árnyékkal befedjen!
Hogy a nap ő hévségében, Néked ne ártson éjjel
A hold az ő fényével!

4. Az Úr őrizze örökké Lelkedet esettől,
Mentse meg veszélytől!
Az Úr híven megőrizze A te kimenésedet
És te bejövésedet!

122. ZSOLTÁR

1. Ö - rü - lők az én szí - vem - be' E ki - vá - na - tos hírt hallván,

Hogy mi bé - me - gyünk ez - u - tán Az Is - ten la - kó - he - lyé - be,

Je - ru - zsá - lem, ka - pu - id - ban Mi lá - ba - ink - kal meg - áll - ván.

A Je - ru - zsá - lem jól meg - é - pült Sok é - kes é - pü - le - tek - kel,

Ho - lott szép pol - gá - ri rend - del Min - den - fé - le nem - zet egy - be - gyült.

2. Az Úrnak minden nemzete, Mint meghagyta Izráelnek,
Gyűljenek Jeruzsálembe, És ott az Istent dicsérik!
A székek ott tételnek fel, Miken Dávid háza útél
És ott az igazság lakozik. Kérjetejót e városnak,
Békesség legyen azoknak, Kik e várost tisztán szeretik!

3. Légyen te kőfalaidban Csendesség és jó békesség,
A község közt egyenesség; Jó szerencse házaidban!
Az én atyámfiáiért és ott lakó feleimért
Adjon Isten jó békességet! Szentségiért én e helynek,
Mely szerzetett az Istennek, Minden jót kívánok tenéked!

125. ZSOLTÁR

1. A - kik bíz-nak az Úr Is-ten ben Nagy hi - e - de - lem - mel,
 A - zok nem vesz - nek el Sem - mi - né - mű ve - sze - de - lem - ben.
 Mint a Si-on he - gye megáll - nak, Nem in - ga - doz nak.

2. És mint a nagy Jeruzsálemet Hegyek körülvették És nagy kerítések,
 Akképpen Isten az ő népét És ő híveit körülveszi, És megőrizi.
3. Mert az övét ő nem hagyja A hamis kezében És semmi ínségben,
 Hogy kiki önmagát megóvja, Hogy a hitlen népekkel egybe Ne essék bűnbe.
4. Jelen van a jószívűekkel, De a hitleneket És ő ösvényüket
 Elhagyja a gonosztévőkkel. Ő híveinek békességet, Ád csendességet.

245. dicséret (szöveg: Ráday Pál)

1. Dicséret a Szentháromságnak, Egy örök Istennek, Ki Ura mindennek
 És teremője a világnak: Csak övé legyen a dicsőség És a tisztesség!
2. Dicséret legyen az Atyának, Kiteremtett épen És takargat szépen
 Szárnyai alatt hatalmának, Sőt gondot tart bűnös testemre S egész életemre.
3. Dicséret legyen a Fiúnak, Ki értem testté lett, S minden bűnt eltörlött,
 És hozzám nagy-bő irgalmúnak Jelenti magát az életben S az ítéletben.
4. Dicséret legyen Szentléleknek, Ki engem megszentelt S magának pecsételt,
 És vígassága a híveknek, Ki vezérel az igaz hitre S örök életre.
5. Dicséret, áldás és dicsőség, Erő és hatalom, Örök birodalom,
 Felmagasztalás és tisztesség Légyen lelkemtől néked, Isten, Mennyben és itten!

126. ZSOLTÁR

1. Mi - kor a Si - ont az Is - ten Fog - ság - ból ki - ho - zá hí - ven,

Úgy mentünk, mint egy á - lom - ban, Víg ne - ve - tés volt szá - junk ban.

Di - cse - ked - tünk a mi nyelvünk kel, És é - ne - kel - tünk nagy ö - röm mel;

A po - gány közt min - den mond - ta: Ez nyíl - ván az Is - ten dol ga.

2. Az Úr mutatá hatalmát, Mivelünk tön nagy csudákat,
Azért őt dicsérjük itten, Örvendezzünk szíveinkben!
Hozd ki, Úr Isten a többi is, Vesd végét ő fogságuknak is,
Mint az erős zúgó széllel Mind e föld megszárad széjjel.

3. Akik nagy könnyhullatással Magot vetnek nagy bánattal,
Aratáskor azok széjjel Aratnak majd víg örömmel.
Sírva mennek ki a vetésre, A magot hintik keseregve,
De a jó kévéket aztán Béhordják nagy vígasságban.

127. ZSOLTÁR

1. Hogy - ha em - ber há - zat é - pít Is - ten se - ge - del - me nél - kül,

Ott a mun - ka hi - á - ba kél. Ha Is - ten nem ör - zi né - pét

És a várost meg nem óv - ja, Az ör - zők - nek sem - mi hasz - na.

2. Hiába keltek fel reggel, Nagy későn feküdni menvén,
Alig esztek a kenyérben, Mit kerestek verejtéssel,
Holott kit az Isten szeret, Annak könnyen ad eleget.
3. Akinek gyermeki vannak, Szép ajándékkal láttatik,
Mely az Istentől adatik. Kedves áldása az Úrnak:
Láthatja ő magzatait, Önnön méhének gyümölcsit.
4. Ó, mely drága adományok, Hogy az ily apró gyermekek
Ékesen felnevelkednek, És ők szintén olyaténok,
Mint nyilak a jó kézívben, Az erős vitéz kezében.
5. Nyilván boldognak mondatik, Ki bővölködik azokkal,
Rakva ő tegze nyilakkal. Szégyen őrajtuk nem esik,
Ha ellenség a kapuban Beidézi szóváltásban.

128. ZSOLTÁR

1. Bol - dog az em - ber nyil - ván, Ki az Is - tent fé - li,

Ő ú - ta - i - ban jár - ván Ős - vé - nyit ked - ve - li.

Mert ma - ga - dat táp - lá - lod Ke - zed mun - ká - já - val,

Is - ten meg - áld - ja dol - god, Lát jó ál - la - pot - tal.

2. Házadban feleséged, Mint a szőlővessző,
Szép gyümölcsöt hoz néked, Ha eljő az idő.
Meglátod gyermekidet Te asztalod körül,
Renddel, mint olajvesszőt, Kikben szíved örül.

3. Ez igen szép ajándék, Mit az Isten enged
Az őbenne hívőknek, Akiket ő szeret.
Ő megáldja éltedet A Sion hegyéről,
Sok jóval lát tégedet A Jeruzsálemből.

4. És végre te meglátod Fiadnak fiai,
A Sionnak csudáld Nagy szép békességét.

130. ZSOLTÁR

1. Te - hoz - zád tel - jes szív - ből Ki - ál - tok szün - te - len:

E si - ral - mas mély - ség - ből Hall - gass meg, Úr Is - ten!

Nyisd meg te fül - le - i - det, Mi - dőn té - ged hív - lak,

Te - kintsd meg én ü - gye - met, Mert ré - gen ó - hajt - lak.

2. Ha, Uram, bűnünk szerint Minket büntetnél meg:
 Uram, e világ szerint Ki állhatna úgy meg?
 De a te irgalmad nagy A téged félőkön,
 És te engedelmes vagy, Hogy dicsérjen minden.

3. Énnékem reménységem Vagyon csak Istenben,
 És bízik az én szívem Ő szent ígében.
 Én lelkem erős hittel Az Urat óhajtja,
 Mint a virrasztó éjjel A virradatát várja.

4. Izráel az Istenben vesd reménységedet,
 Mert szent irgalma bőven Nagy messze kiterjedt.
 Megsegít ő mindenben, Hívein könnyörül,
 Az Izráelt kegyesen Kimentí bűnéből.

304. dicséret (szöveg: Szőnyi Benjámin)

1. Kapuk emelkedjete! Kiáltó szó hallik,
Ím, jó fejedelmetek, Az idő hajnallik:
Harmattal rakott feje, Véle sok áldása,
Bétölt teljes ideje, Hogy minden test lássa.
2. Ímhol jó a Völegény, Lelkem, menj elébe,
Keresd nyugtod, mint szegény, Gazdag kebelébe'.
Kedves vendéget várok, Szívem ajtajáról
Hulljanak a závarok, Mert már közel járul.
3. Már az ég harmatozzon, A föld igazságot,
Mint bő gyümölcsöt hozzon: Indíts vigasságot,
Ó, kegyes Immánuel, Mert várlak valóba';
Ó, te kiseded Sámuel, Jöjj el már Silóba!
4. Az utat egyengessed, Szívemben a mérget
S ürröm gyökért égessed, Lelkemről a kérget,
A keménységet vedd ki, Hogy meglágyulhassak,
A gatz s gerendát szedd ki Szememből, hogy lássak.
5. Az Illésnek lelkével Ruházz fel engem is,
Szent szerelmed tűzével Égjen én lelkem is.
Áldj meg oly kegyességgel, Hogy higgyek és szóljak,
Hűségedre hűséggel Másokat unszóljak.
6. Isten Báránya, jövel, Mutasd szelídséged;
Uram, felemelt fővel Várom idvességed.
Igazság napja, támadj, Adj világosságot,
Magamnak nincs: reám adj Örök igazságot.
7. Dávid gyökere s ága, Fényes hajnalcsillag,
Pogányok kívánsága, Megígért áldott mag;
Isai törzsökéből Származott vesszőszál:
Nékem atyád kedvéből Erős torony s kőszál!
8. Bennem az Úr temploma Általad készüljön,
Vesszen a bűnnek nyoma, Lelked újjászüljön,
Méltóztass személyedre E gyarló világon,
Dicső jelenlétedre Düljön le a Dágon.
9. Tégy szívedre pecsétül, Bélyegül karodra:
Így lelked erejétül Élek csak számodra.
Mindvégig velem maradj Mennyei erővel,
Holtom óráján ne hagyj, Jövel, Ámen, jövel!

493. dicséret (szöveg. 1612 előtt)

1. Dicsérlek, Uram, téged, Hogy ez elmúlt éjjel
Életem megőrizted Hatalmas kezeddél;
Setétségnek töriből, Mely környülvett vala,
Íme, engemet kivől, Ó mindennek Ura!
2. Néked adok hálákat, Én kegyes Istenem,
És kérlek, mint Atyámat: Ma is tarts meg engem,
Hogy szolgálhassak néked Akaratod szerint:
Éltemet vezéreljed, Légy velem óránként!
3. Hogy el ne tévelyedjem A te ösvényidőtől,
Ne ártson ellenségem, Őrizkedjem büntől:
Őrizz meg jóvoltodból, Uram, téged kérlek,
Ördög álnokságától Hogy semmit ne féljek.
4. Adjad, hogy erős hittel Bízam szent Fiadban;
Bűneimet töröld el. Tarts meg irgalmadban.
Híszem, hogy ezt megadod, Amint megígérted;
Bűnünket megbocsátod, Ha könyörgünk néked.
5. Szeress jó reménységgel, Mely nem ejt szégyenben;
Atyafi szeretettel Építsél éltemben,
Hogy szívből szerethessem Felebarátomat,
És ebben ne keressem Csak az én hasznomat.
6. Engedd, hogy szent Igédet Bátran megvallhassam,
Tiszttemben hűségemet Néked megtarthassam;
Senki engem e földön Tőled el ne vonjon,
Híveid seregében Felséged megtartson.
7. Hogy szent dicséretedre Végezzem e napot,
Tőled ne térjek félre, Vezérljed útamot;
Áldd meg termő földünket, Őrizz meg éltünkben,
Mert minden szerencsénket Ajánljuk kezédben.

133. ZSOLTÁR

Í - mé, mily jó és mily nagy gyönyörű - ség
 1. Í - mé, mely jó és mely nagy gyönyörű - ség

Az a - tya - fi - ak közt az e - gyenes - ség,
 Az a - tya - fi - ak közt az e - gyenes - ség,

Ha bé - ké - vel e - gyütt lak - nak.
 Ha bé - ké - vel e - gyütt lak - nak!

Mint a balzsam - o - laj ők o - lyakok!
 Mint a balzsam - o - laj, ők o - lyakok,

Meg - áld - ja az Úr az i - lye - ne - ket,
 A - mely jó - sza - gú és i - gen kedves,

Né - kik ád hosz - szú é - le - tet.
 Mely - től Á - ron fe - je ned - ves.

2. Mikor fejről széjjel alácsordol, Szakállán szép illatosan aláfol,
 Végre ő szép köntösire,
 És mint a harmat a Hermon hegyre És a szent Sionra leszáll szépen,
 A földet meghinti bőven.

3. Mert az Úr megáldja az ilyeneket, És őnekiek ád hosszú életet,
 Melynek határa nem létszen.

134. ZSOLTÁR

1. Úr - nakszol-gá - i mind - nyá - jan, Áld - já - tok az U - rat ví - gan,

Kik az ő há - zá - ban éj - jel Vi - gyáz - ván vagy - tok hű - ség - gel.

2. Felemelvén kezeteket, Dicsérjétek Istenteket,
Szívből néki hálát adván, Őt áldjátok minduntalan!

3. Megáldjon téged az Isten A Sionról kegyelmesen,
Ki teremtette az eget, A földet és mindeneket!

135. ZSOLTÁR

1. Áld - já - tok az Úr ne - vét, A - kik ne - ki szol - gál - tok!

Ma - gasz - tal - já - tok ó - tet, Kik hív szol - gá - i vagy - tok,

Kik ál - lo - tok há - zá - ban És jár - tok tor - ná - ci - ban.

2. Dicsérjétek, mert jó ő, Áldjátok ő szent nevét,
Mert ő igen jókedvű! Jákóbot, mint ő népet,
Izráelt elválasztá, Örökévé foglala.

3. Mert tudom, hogy ez Isten Erősb más isteneknél,
Hatalma nagy mindenben; Isteni beszédével
Amit akar az égen, Megtészti földön, vizen.

4. Ki e világ végig Támaszt terhes felhőket,
Villámokat küld felül, Mídon bocsát esőket;
Szeleit rejtékből, Kiküldi erejéből.

5. Az elsőszülötteket Megölé Egyiptomban,
Mind barmot és mind népet Nagy csudákat mutatván,
Min álmétkodott minden Az Egyiptom földében.

6. Népestül a Fáraót, Sok nemzetet elveszte.
Sok erős királyokat, Ámori Szihónt veszté,
És a Bászáni Ágot, A Kánaán országot.

7. E földet Izráelnek Adá, mint ő népének,
Hogy örökségük lenne Nékik mindörökké.
Uram, a te irgalmad Mindörökké megmarad.

8. Megáll örökké neve És szent emlékezete.
Ítéli hatalmában, Népet igazságában;
Szolgáinak az Isten Megkegyelmez kegyesen.

9. A pogányok bálványi Ezüsből és aranyból
Kézzel szoktak öntetni, Csak semmik, bár nézd meg jól.
Szájukkal ők nem szólnak, Ő szemükkel nem látnak.

10. Nem hallanak fülükkel, Az ő szájuk nem lehel.
Hozzájuk mind hasonló Az ily képet formálók,
Kiknek ő reménységek Efféle bálványképek.

11. Az Urat, no, dicsérjed, Izráel háza népe!
Áldjad és dicsőítsed Áronnak nemzetsége!
Nemzeti a Lévinek Az Urat dicsérjétek!

12. Kik az Urat félitek, Szent nevét dicsérjétek!
A Sionról áldjátok És őt magasztaljátok
Az ő lakóhelyében, A szent Jeruzsálemben!

136. ZSOLTÁR

1. Di - csér - jé - tek az U - rat, Mert ő jó - ked - vet mu - tat,

És az ő ke - gyes - sé - ge Meg - ma - rad mind - ő - rök - re.

2. Áldjátok Istenteket, Isteneknek Istenét, Mert az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
3. Dicsérje őtet minden, Mert nagy csudákat téssen, És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
4. Minden őt magasztalja, Mert ő Uraknak Ura, És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
5. Ki a mennyet teremté és bölcsen ékesíté, Mert az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
6. Aki a széles földet Szerzette a víz felett, És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
7. Ki nagy szép lámpásokat Fenn az égen alkotott, És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
8. Nappal vezérlésére A napfényt teremtette, És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
9. Holdat, csillagsereget Az éjszakára szerzett, És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
10. Ki elsőszülötteket Egyiptomban elvesztett És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
11. És az Izráelt végre Innét más helyre vitte, És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
12. Az ő nagy erejével Azt tévé jobb kezével, És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
13. A Vörös-tengert menten Kettéválasztá könnyen, És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
14. Általvezeté híven Izráelt a tengeren, És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
15. Fáraót a tengerbe Veszté népével egybe, És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
16. Népét vezérlé híven Szörnyű nagy kietlenben, És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
17. A királyokat széjjel Megrontá kezeivel, És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
18. Erős fejedelmeket Ő megölt és elvesztett, És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
19. Az Emornak földébe' Szihon királyt elveszté, És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
20. Az Óg királyt Básánban Megölé hatalmában, És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
21. És földjüket ezeknek Adá az ő népének, És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
22. Hogy Izráel népének Ott lenne örökségek, És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
23. Megemlékezők rólunk, Látván nyomorúságunk, És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
24. Ellenségünk kezéből Megmenté jókedvéből, És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
25. E földön minden testet Táplál és bőven éltet, És az ő kegyessége Megmarad mindörökre.
26. Áldjátok az Úr Istent Minden népek naponként, Mert az ő kegyessége Megmarad mindörökre.

138. ZSOLTÁR

1. Di - csér té - ged tel - jes szí - vem, Én Is - tenem, Hir - de - tem ne - ved.
 Di - csérlek is - te - nek fe - lett Én té - ge - det mert az ér - dem - led.

És a te szentegyhá - zad - ban I - mád - koz - ván Neved tiszte - lem,

Ál - dá - sod - ra én kész va - gyok, Há - lát a - dok Neked, Is - te - nem.

2. Öregbül nagy dicsőséged, Mert megtészed, Amit megmondasz.
 Ha könyörgök ínségemben, Engem menten Megszabadítasz.
 Téged minden földön lakók, Nagy királyok, Uram, dicsérnek,
 Mert szent igéd tiszta voltát, Igazságát Eszükbe vették.
3. Ez Urat, ki felségesen Csudát teszen, Felmagasztalják,
 Mondván: nagy ő dicsősége, és ereje, Őt azért áldják.
 Mert noha ül nagy magasan, De lát nyilván Alatt valókat;
 Magas dolgokat is könnyen, Lát élesen, Mind fent, mind alant.
4. Mindennemű szükségemben, Ínségemben Megerősítesz;
 Láttukra ellenségimnek, Kik gyűlölnek, Engem megmentesz.
 Amit az Úr egyszer végez, Az jó véghez Megyen mindenütt.
 Jó kedved megáll: ne hagyd el, Sőt végezd el Kezed munkáit!

324. dicséret (szöveg: Pálóczi Horváth Ádám)

1. Örvendjete, keresztyének, Nyíljatok meg nyelvek és szívek, :/:
Az idvesség Istenének Mondjátok áldást, minden hívek!
Felváltatott nagy örömmel A haláltól való félelem,
Mit véghetetlen érdemmel Meggyőz az isteni kegyelem.
2. A Megtartó ma született, Az örök Isten emberré lett, :/:
És ma visszaszeresztetett Az igazság s elvesztett élet.
Kiküldé szerelmes Fiát Istenünk a teljes időben,
Hogy a kezes a bűn díját Fizesse s szenvedje testében.
3. Ó, imádandó titkai ama békesség tanácsának, :/:
Ó, nagyhatalmú dolgai A menny és föld szabad Urának!
Aki által teremtetett S lett minden serege az égnek,
Az Ige testté született, Személye az egy Istenségnek.
4. Ennek örülnek az egek, A titkok mélységén bámulnak. :/:
Hirdetik angyal-seregek Jézust, s előtte leborulnak.
A Magasságost tisztelik, A földön békességet zengnek,
És ünnepnappá szentelik Megjelenését az Istennek.
5. Áldom én is szent nevedet, Én királyom, szenteknek szente, :/:
És vígan ülöm ünneped, Ó Jézus, Istennek felkentje!
Magasztalom Felségedet És imádlak szent félelemmel,
De egyszersmind szerelmedet Megölelem igaz hitemmel.

359. dicséret (szöveg: Keresztesi József)

1. Úr Jézus, aki felséggel, És dicsőséggel mentél égbe :/:
És ottan vettél hatalmat, Nagy birodalmat, teljességbe:
Lelkünk áldja istenséged És híven téged magasztalunk,
Bárha nem látunk szemünkkel, De hitünkkel megtapasztalunk.
2. Te is e dicsőségdből, Szent székedből fordítsd le szemed, :/:
Erőtlen teremtesidre, Híveidre öntsd ki érdemed.
Mennyben létednek hasznában, Javaiban részesekké tégy;
Szent Atyád előtt érettünk, Kik vétettünk, esedezőnk légy.
3. Mivel te utat nyitottál És tanítottál mennybe menni, :/:
Adjad, hogy téged kövessünk, És siessünk nyomodba lenni.
Segítsd igyekezetünket, Vond szívünket temagad után,
Hogy a te akaratodnak S nyomdokodnak járassunk útján.
4. Míg bujdosunk e pusztában S mint hazánkba, az égbe érünk, :/:
Légy kezesünk, védj bennünket, És hitünket neveljed, kérünk,
Hogy a veszedelmek között Megütközött köztünk ne légyen,
Hitünknek elevenségét, Reménységét ne érje szegyen.
5. Majd, ha megfutjuk pályánkat, Várt pálmánkat a kezünkbe add, :/:
Lelkünket, ó, szerelmesünk, Hú kezesünk, magadhoz fogadd!
Testünket is emeld végre Dicsőségre isteni karral,
Hol tégedet szemlélhessünk, Dicsérhessünk az égi karral.

139. ZSOLTÁR

1. U - ram, te megvizsgál-sz en-gem, Meg - is-mersz min - dent én-bennem,

Vagy ál - lok, ü-lök, vagy me - gyek, Mind tu-dod, a - mit mű - ve-lek;

Va - la - mit gon-do-lok szívem - ben, Te azt mind jól érted messzün - nen.

2. Vagy járok-kelek, vagy fekszem, Te mindenütt vagy körülöm.
Jól látod minden útam, Érted minden dolgaimat;
Egy szó sem jó az én nyelvemre, Mit előbb ne tudtál volna te.
3. Köröskörül rajtam minden Tőled vagyon teremtetvén,
Reám bocsátád kezedet, Felülmúlja értelmemet.
Bölcsességed meg nem foghatom, Dolgaidon csak álmélkodom.
4. Lelked előtt hová mennék, Holott elrejtve lehetnék?
Előtted hova szaladjak? Égbe menjek? Ott talállak!
Ágyamat ha vetném pokolban, Ott látnálak téged legottan.
5. Ha a hajnal szárnyát venném, És az égre emelkedném,
És elrepülnék nagy messze, A külső tenger szélire,
Ott is meglelnél, Uram, engem, Kezedet el nem kerülhetem.
6. Mondék: talán setéséggel Bétakarózzhatom éjjel.
Az sem lenne használatos, Mert még az éj is világos,
Mely körülöm annyira fénylik, Hogy nékem fényes napnak látszik.
7. Te alkottad veséimet, Midőn formáltál engemet,
Az én anyámnak méhében Bétakarítottál szépen.
Azért áldlak minden időben, Hogy teremtettél csudaképpen.

8. *Dolgaid csudálatosok, Miket ha én meggondolok,
Meg kell azt nekem vallanom, Tudtodra volt minden csontom.
Midőn engemet csudaképpen A föld alá dugtál rejtekben.*
9. *Nálad ismeretes voltam, Előbb, hogy-nem formáltattam,
Hogy még nem voltam, ismertél, És napjaimra szemléltél,
Mik könyvedben voltak felírva, Midőn még nem voltak formálva.*
10. *Mily drágák a te tanácsid, Ha megnézem gondolatid,
Számptalan soknak találom, Ha kimondani akarom;
Többnek lelem én a fővénynél, Mely sok a tengerparton széjjel.*
11. *Én elmélkedem azokról, Ha fölserkenek álmomból:
Vajha egykor azt művelnéd, A hitleneket megölnéd!
És mind, akik vért szomjúhoznak, Éntőlem messze távoznának.*
12. *Azokról szólok, Úristen, Kik téged gyaláznak szörnyen,
Nagy ellenséged tenéked És feltámadnak ellened.
Nemde nem gyűlölöm-e őket, Akik bosszantják felségedet?*
13. *Gyűlölöm őket szívemben, Seregükkel egyetemben,
Mint szinte ellenségimet. Vizsgáld meg, Uram, szívemet.
Próbáld meg engemet, és lássad Szívemnek mivoltát, hogy tudjad!*
14. *Vizsgáld meg és jól próbáld meg, Szívemet valóban nézd meg,
És lásd meg, minémű vagyok! Ha gonosz ösvényen járok,
És ha olyannak találasz engem, Vezess a jó útra, Istenem!*

141. ZSOLTÁR

1. Te - hoz-zád ki - ál - tok, Úr Is - ten, Si - ess én - hoz - zám, ne kés - sél,

Mert té - ged ó - haj - tlak szív - vel, A - zért hallgass meg ke - gyel - me - sen!

2. Könyörgésem elődbe menjen, Mint jó illat füstölgése,
Kezeim felemelése Estvéli áldozatul legyen!
3. Őrizettel tartsd meg én szájam, Amely gondot tartson arra;
Závárt szerezz ajakimra, Hogy tőlük ne legyen nyavalyám!
4. Ne bocsássad szívem gonoszra, Hogy a hamisan élőkkel
Soha ne ereszkedjem el, Az ő nyájas kívánságokra.
5. A Hív ember megfeddjen engem, és feddése kedves legyen,
Mint balzsamolaj fejemen; Még verése sem árt énnékem!
6. Mert én elhiszem s mondom nyilván, Hogy még a hitetlenekért,
Imádkozom mentségekért, Nyavalyájukon szánakozván.
7. *Midőn az ő főfő bírójok Magas helyről lehányatnak,
És aztán eszükbe jutnak Az én beszédim, mik nyájasok.*
8. *Mint ha ki fát vág nagy erővel, A forgácsit széjjel hintvén,
A mi csontjaink akképpen Hevernek a sír mellett széjjel.*
9. Szemeim reád néznek, Uram, Reménységem vagy benned,
Lelkemet hát el ne vessed, Mert te vagy minden bizodalmam!
10. A törtől, mit nékem vetettek, és hálójuktól őrizz meg,
A hamis népektől ments meg, Akik vesztetre igyekeznek!
11. Ejtsd őket önnön hálójukba, Mit ők másnak készítettek,
Hogy én veszély nélkül legyek, Mellettük elmehessek bátran!

146. ZSOLTÁR

1. Áld - jad én lel-kem az U - rat, Hir - des - sed di - csé - re - tét!

Az Is - ten - nek a - dok há - lát, Va - la - míg en-gem él - tet.

Én az Úr - nak é - nek - lek Mind - ad - dig, míg - len é - lek.

2. Ne légyen bizodalmatok Földi fejedelmekben,
Egy emberben se bízzatok, Kiben segítség nincs! Míhelyt lelke kiméggyen, Menten hamuvá lészen.
3. Minden dolga és szándéka Elvész azon nap vele.
Boldog, akinek oltalma A Jákóbnak Istene;
Akinek mindenekben Reménysége az Isten.
4. Ki a mennyet és a földet És a tengert teremté,
És ezekben mindeneket Nagy hatalmával szerze.
Igazsága, hűsége Megmarad mindörökre.
5. Akik méltatlan szenvednek, Megmenti a jó Isten,
A nyomorult éhezőknek Ő ad eledelt bőven,
A foglyokat kihozza, Rabságból kioldozza.
6. És a világtalanoknak Megnyitja ő szemöket;
Akik dűlőfélben vannak, Meggyámolítja őket,
Mert az igazat híven Szereti az Úr Isten.
7. Veszedelmében megmenti A nyavalyás jövevényt;
Az árvákat megsegíti, Rájuk kegyesen tekint;
A sérelmes özvegyek Tőle megnyihíttetnek.
8. A hitleneket megrontja, Ösvényüket elvesztve,
De megáll az ő országa Most és minden időbe'.
Ó Sion, a te Urad Mindörökké megmarad!

150. ZSOLTÁR

1. Di - csér - jé - tek az U - rat! Áld - já - tok ő szent vol - tát!

Di - csér - jé - tek mennyekben, Hol or - szá - gol ke - gye - sen

Az ő nagy di - cső - sé gé - be! Di - csér - jé - tek ha - tal - mát,

Mely - ből di - cső nagy vol - tát Min - den ve - he - ti e - szé - be!

2. Dicsérjétek őt kürtben, Ékes éneklésekben;
Hegedűkben, lantokban és hangos citerákban
Az Úrnak zengedeztetek! Sípokban, orgonákban,
És más szép muzsikákban Örvendjétek az Istennek!

3. Az Urat cimbalmokban és egyéb szerszámokban
Mindnyájan dicsérjétek, Citerát pengessetek,
Az Úr szent nevét dicsérvén! Minden lelkes állatok,
Istent magasztaljátok: Dicsőség Istennek! Ámen.

FÜGGELÉK

EGYÉB ÉNEKEK, POLIFÓN ZSOLTÁRTÉTELEK
(1564)

Tízparancsolat – Emeld fel szíved

473. dicséret

(dallam: 140. zsoltár, szöveg: Szenczi Molnár Albert)

1. E - meld fel szí - ved, fü - led nyisd meg Te kemény nya - kú Iz - rá - el!

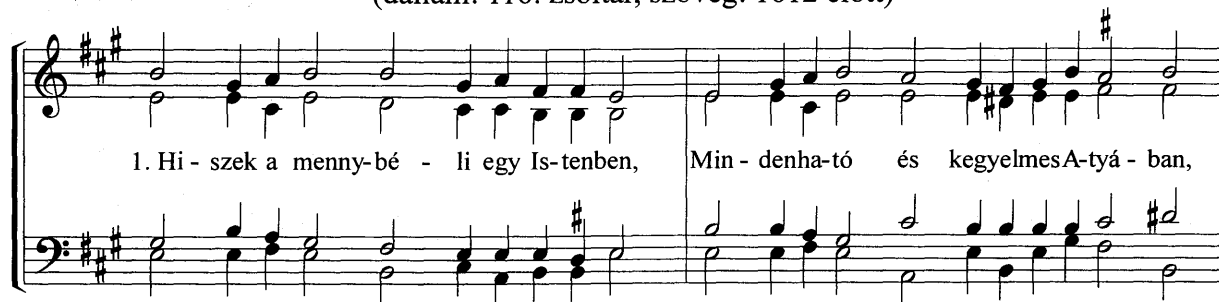
Is - ten pa - ran - cso - la - tát értsd meg, Tör - vé - nyi - re fi - gyel - mez - zél!

2. ÉN VAGYOK ISTENED EGYEDÜL, Ki a szolgálatból téged
Kihoztalak nagy ínségedből: Ne légyenek más istenid.
3. NE CSINÁLJ SEMMI BÁLVÁNYKÉPET Akárminémű dologból;
Ne imádjad, ne tiszteld őket, Mert nagy haragom megindul.
4. URADNAK ISTENEDNEK NEVÉT SOHA NE VEGYED HIÁBA,
Mert aki nem becsüli nevét, Megbünteti azt valóba'.
5. HAT NAP MINDEN DOLGODAT TÉGYED, NYUGODJÁL A HETEDIKEN,
Mert hogy teremte mindeneket, E nap megnyugovék Isten.
6. A TE ATYÁDAT ÉS ANYÁDAT TISZTELJED, szeressed híven,
Hogy hosszú életet, sok jókat Adjon tenéked az Isten.
7. Embert NE ŐLJ, ne tégy vérontást, PARÁZNASÁGBA NE TÉVEDJ,
NE OROZZ, gyűlöljed a lopást, HAMIS BIZONYSÁGOT NE TÉGY.
8. FELEBARÁTODNAK Ő HÁZÁT NE KÍVÁND, se házastársát,
Szolgáját, szolgálóleányát, Se barmát, se semmi marháját.
9. Uram, hatalmas a te Igéd, Még zengését is rettegjük,
Irgalmadból velünk azt tégyed, Hogy akaratodat tégyük.

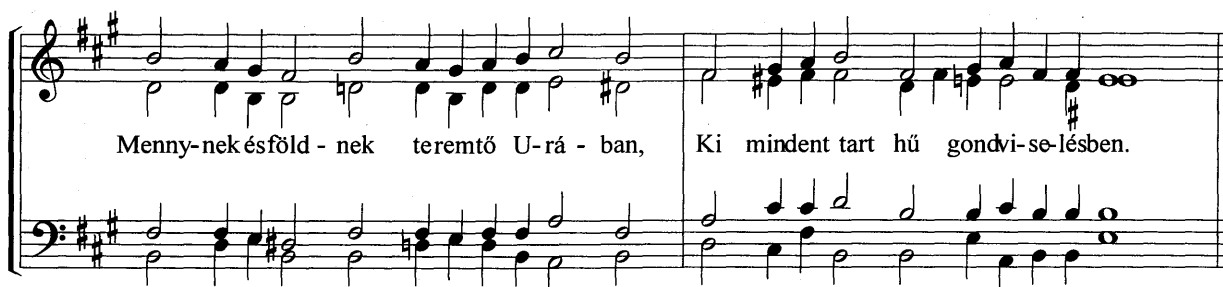
Hitvallás – Hiszek a mennybéli egy Istenben

232. dicséret

(dallam: 116. zsoltár, szöveg: 1612 előtt)

1. Hi - szek a menny-bé - li egy Is-tenben, Min - denha-tó és kegyelmes A-tyá - ban,

Menny-nek és föld - nek teremő U-rá - ban, Ki mindent tart hű gondvi-se-lésben.

2. És az ő egyszülött szent Fiában, Jézus Krisztusban, a mi egy Urunkban,
Aki a Szentlélektől fogantaték S Szűz Máriától tisztán születék.
3. Szenvede Pilátusnak alatta, Felfeszítettven keresztre, meghala;
Eltemetettven poklokra leszálla, Harmadnap halálból feltámadta.
4. Felméne mennybe, üle jobbjára A mindenható Atya Úr Istennek:
Ítéletükre onnan az élőknek És holtaknak eljő bizonyára.
5. Hiszek a szentelő Szentlélekben És egy keresztyén Anyaszentegyházat,
Egyességét a szenteknek mindenben, És a bűnőknek megbocsánatát.
6. Hiszem a testnek feltámadását És idvességgel az örök életet,
Melyet az Isten híveknek megszerzett: Lelkem e hittel bíztatja magát.

Az Úr imádsága – Mi Atyánk, ó kegyes Isten

484. dicséret

(dallam: 483. dicséret, szöveg: Szenczi Molnár Albert)

Michael Praetorius

1. Mi A - tyánk, ó ke - gyes Is - ten, Ki vagy a ma - gas meny - nyek - ben:

Szen - tel - tes - sék ne - ved szív - vel; A te or - szá - god jöj - jön el;

Te a - ka - ra - tod meg - lé - gyen Ez föl - dőn, mi - kép - pen mennyben.

2. Mindennapi kenyerünket Add meg, bocsásd meg vétünkét,
Amint mi is megbocsátunk Azoknak, kiktől bántattunk;
És ne vígy a kísértetbe, De szabadíts gonosz ellen.

3. Mert tied, Uram, az ország, Tied minden hatalmasság,
Megadhatz azért mi nekünk Mindent, amit tőled kérünk;
Tied a dicsőség, Ámen. Most és örökké úgy légyen.

Agnus Dei – Istennek Báránya

183. dicséret

Michael Praetorius

(orig.:)

Is - ten - nek Bá - rá - nya, Ki bú - nün - ket el - ve - szed: Ir - galmaz né - künk!

(orig.:)

Is - ten - nek Bá - rá - nya, Ki bú - nün - ket el - ve - szed: Ir - galmaz né - künk!

Is - ten - nek Bá - rá - nya, Ki bú - nün - ket el - ve - szed:

Add ránk bé - kes - sé - ged! Á - men, Á - men.

Úrvacsorai ének – Ó én lelkem, dicsérjed Istenedet

(dallam: 8. zsoltár, szöveg: Szenczi Molnár Albert)

1. Ó, én lel - kem, di - csér-jed Is - te - ne - det, A - ki ily

jól táp - lálj - a é - le - te - det, Mint a hú a - tyá sze - re -

tett fi - át, Me - lyért ö - röm - mel né - ki adj há - lát!

2. És e földön te magad úgy viseljed, Isten országát hogy te is terjesszed;
Arra szüntelen nagy gondod legyen, Mellyel tartozik minden keresztyén.
3. Mint a kenyért sok búzamazból sütik, És a bort is sok szőlőszemből szűrik,
Így lélek szerint e vacsorában Egy testté-vérré leszünk mindnyájan.
4. Szeresd hát, ember, a te feleidet, Gyakran jelentvén jótéteményidet,
Gyűlölség, harag benned ne legyen, Melyet erősen megtilt az Isten!
5. Az ő szent igéjében gyönyörködjél, Ki téged viszontag megáld bőséggel;
Szentlelke által gerjeszt tebenned Buzgó szerelmet, és kedvel téged.
6. Végre tégedet ez árnyékvilágból Felviszen a mennyégbe innét alól,
Holott az ő választott szentivel Örök boldogságban élsz örömmel.
7. Lelkem, szüntelen oda igyekezzél, Ki felől immár szent zálogot vettél;
Ha ezzel magad gyakran bíztatod, Boldogul leszen élted és holtod.

Nunc dimittis – Uram, bocsássad el

447. dicséret

1. U - ram, bo - csás - sad el Szol - gá - dat bé - ké - vel,

The first system of the musical score is written for a two-part setting (Soprano and Bass). The key signature has one flat (B-flat). The melody is in a simple, hymn-like style. The lyrics are: "1. U - ram, bo - csás - sad el Szol - gá - dat bé - ké - vel,".

Szent í - gé - re - ted sze - rint, Mert te id - ve - zí - tőd

The second system continues the two-part setting. The lyrics are: "Szent í - gé - re - ted sze - rint, Mert te id - ve - zí - tőd".

Én sze - me - im é - lőtt Né - kem nyil - ván meg - je - lent.

The third system concludes the two-part setting. The lyrics are: "Én sze - me - im é - lőtt Né - kem nyil - ván meg - je - lent.".

2. Kit világos fényül Pogányoknak küldél, Kinek fényességével
Nyilván kijelenék A szent Izráelnek Nagy dicsósége széjjel.

Magnificat – Magasztalja az én szívem

(dallam: 146. zsoltár)

1. Ma - gasz - tal - ja az én szí - vem Az U - rat mind él - tig - len,

És ör - ven - dez az én lel - kem Meg - tar - tó Is - te - nemben,

Hir - de - tem ke - gyes - sé - gét, És nagy jó - té - te - mé - nyét.

2. Mert kegyesen megtekinté Ő szolgálóleányát,
Jóvoltából meg nem veté Hív alázatos voltát;
Mert imé minden nemzet Boldognak mond engemet.
3. Mert énelem nagy dolgokat Tőn az hatalmas Isten,
Midőn együgyű voltomat Felemelé kegyesen:
Szent azért az ő neve, Áldandó dicsősége.
4. És az ő irgalma vagyon Nemzetségről nemzetre,
Örökké néz irgalmason Minden őtet félőkre.
Hatalmas dolgot szerze Ő karjának ereje.
5. A kevély gondolatúknak Menten eszeket veszté,
Dühös szándékát azoknak A jókra nem ereszté;
Engem is nagy irgalma Megtarta nagy hatalma.
6. Az hatalmas gonoszokat Ő székekből levoná,
És az alázatosokat Híven felmagasztalá;
Mert szeret együgyűket, És gyűlöl kevélyeket.
7. A nyomorult éhezőket Minden jókkal bétölté;
A gazdagsággal tölteket Üresen elereszté;
Mert őtöle mindenek Bölcsen vezéreltetnek.
8. Izraelt az ő szolgálját Híven hozzá fogadá
Említvén irgalmasságát, Népét meglátogató:
Rájok nyújtván kegyelmét Betölté ígérétét.
9. Amiképpen szólott vala Mi első atyáinknak,
Ábrahámnak mit megmonda, És ő maradékinak,
Ím mind megteljesíté; Kiért áldjuk örökké.

8. ZSOLTÁR

Polifon változat, 1564

1. Ó, fel - sé - ges Úr, mi ke - gyes Is - te - nünk,
 2. Di - csér - nek té - ged még a csec-szo-pók is,
 4. Csu - dál - ván mon - dom: mi - cso - da az em - ber,

1. Ó, fel - sé - ges Úr, mi ke - gyes Is - te - nünk, Mely csu - dá -
 2. Di - csér - nek té - ged még a csec-szo-pók is, Szá - juk - ban
 4. Csu - dál - ván mondom: mi - cso - da az em - ber, Ki tő - led

1. Ó, fel - sé - ges Úr, mi ke - gyes Is - te - nünk,
 2. Di - csér - nek té - ged még a csec-szo-pók is,
 4. Csu - dál - ván mondom: mi - cso - da az em - ber,

1. Ó, fel - sé - ges Úr, mi ke - gyes Is - te - nünk,
 2. Di - csér - nek té - ged még a csec-szo-pók is,
 4. Csu - dál - ván mondom: mi - cso - da az em - ber,

Mely csu - dá - la - tos a te ne - ved né - künk! Nagy
 Szá - juk - ban vi - se - lik ne - ve - det ők is, Kik
 Ki tő - led eny - nyi sok di - cső - sé - get nyer? De

la - tos a te ne - ved né - künk! Nagy di - cső - sé -
 vi - se - lik ne - ve - det ők is, Kik ál - tal el -
 eny - nyi sok di - cső - sé - get nyer? De mi - cso - da

Mely csu - dá - la - tos a te ne - ved né - künk! Nagy di - cső -
 Szá - juk - ban vi - se - lik ne - ve - det ők is, Kik ál - tal
 Ki tő - led eny - nyi sok di - cső - sé - get nyer? De mi - cso -

Mely csu - dá - la - tos a te ne - ved né - künk! Nagy
 Szá - juk - ban vi - se - lik ne - ve - det ők is, Kik
 Ki tő - led eny - nyi sok di - cső - sé - get nyer? De

8. ZSOLTÁR

Polifon változat, 1564

1. Ó, fel - sé - ges Úr, mi ke - gyes Is - te - nünk,
 2. Di - csér - nek té - ged még a csec-szo-pók is,
 4. Csu - dál - ván mon - dom: mi - cso - da az em - ber,

1. Ó, fel - sé - ges Úr, mi ke - gyes Is - te - nünk, Mely csu - dá -
 2. Di - csér - nek té - ged még a csec-szo-pók is, Szá - juk - ban
 4. Csu - dál - ván mondom: mi - cso - da az em - ber, Ki tő - led

1. Ó, fel - sé - ges Úr, mi ke - gyes Is - te - nünk,
 2. Di - csér - nek té - ged még a csec-szo-pók is,
 4. Csu - dál - ván mondom: mi - cso - da az em - ber,

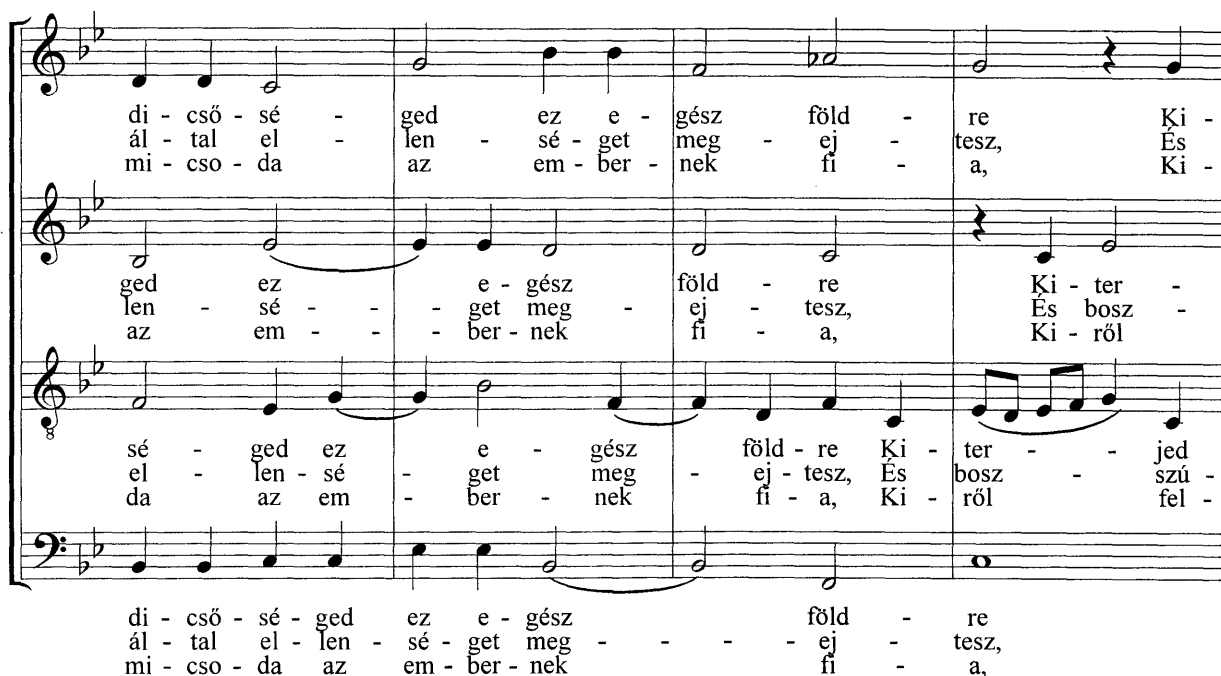
1. Ó, fel - sé - ges Úr, mi ke - gyes Is - te - nünk,
 2. Di - csér - nek té - ged még a csec-szo-pók is,
 4. Csu - dál - ván mondom: mi - cso - da az em - ber,

Mely csu - dá - la - tos a te ne - ved né - künk! Nagy
 Szá - juk - ban vi - se - lik ne - ve - det ők is, Kik
 Ki tő - led eny - nyi sok di - cső - sé - get nyer? De

la - tos a te ne - ved né - künk! Nagy di - cső - sé -
 vi - se - lik ne - ve - det ők is, Kik ál - tal el -
 eny - nyi sok di - cső - sé - get nyer? De mi - cso - da

Mely csu - dá - la - tos a te ne - ved né - künk! Nagy di - cső -
 Szá - juk - ban vi - se - lik ne - ve - det ők is, Kik ál - tal
 Ki tő - led eny - nyi sok di - cső - sé - get nyer? De mi - cso -

Mely csu - dá - la - tos a te ne - ved né - künk! Nagy
 Szá - juk - ban vi - se - lik ne - ve - det ők is, Kik
 Ki tő - led eny - nyi sok di - cső - sé - get nyer? De

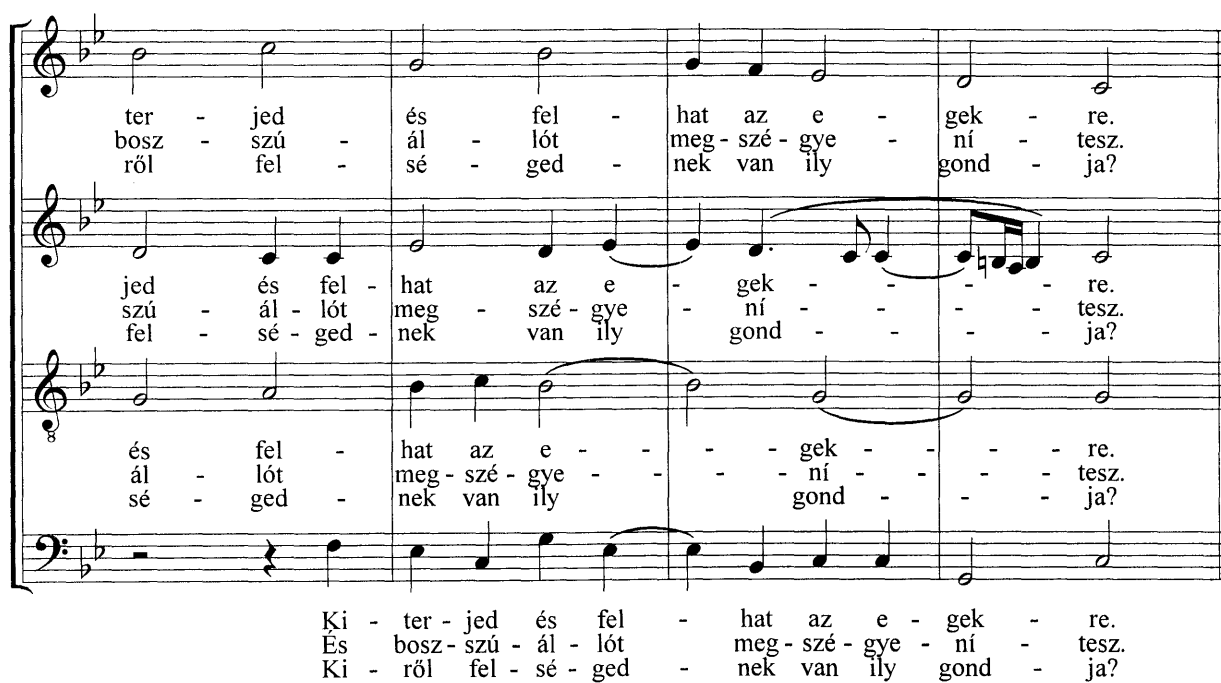

di - cső - sé - ged ez - e - gész föld - re re Ki -
 ál - tal el - len - sé - get meg - ej - tesz, És
 mi - cso - da az em - ber - nek fi - a, Ki -

ged ez e - gész föld - re Ki - ter -
 len - sé - - get meg - ej - tesz, És bosz -
 az em - - ber - nek fi - a, Ki - ról -

sé - ged ez e - gész föld - re Ki - ter - jed
 el - len - sé - get meg - ej - tesz, És bosz - szú -
 da az em - ber - nek fi - a, Ki - ról fel -

di - cső - sé - ged ez - e - gész föld - re
 ál - tal el - len - sé - get meg - - - - ej - tesz,
 mi - cso - da az em - ber - nek fi - a,

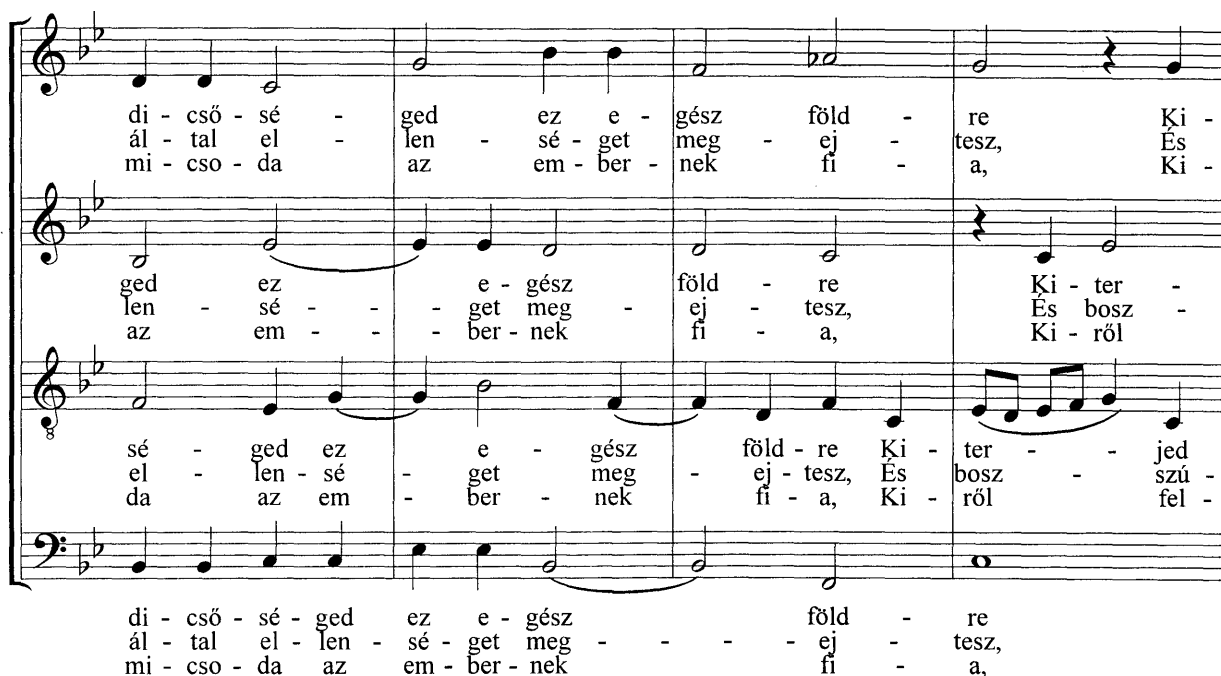

ter - jed és fel - hat az e - gek - re.
 bosz - szú - ál - ló - meg - szé - gye - ní - tesz.
 ról - fel - sé - ged - nek van ily gond - ja?

jed és fel - hat az e - gek - re.
 szú - ál - ló - meg - szé - gye - ní - tesz.
 fel - sé - ged - nek van ily gond - ja?

és fel - hat az e - gek - re.
 ál - ló - meg - szé - gye - ní - tesz.
 sé - ged - nek van ily gond - ja?

Ki - ter - jed és fel - hat az e - gek - re.
 És bosz - szú - ál - ló - meg - szé - gye - ní - tesz.
 Ki - ról fel - sé - ged - nek van ily gond - ja?

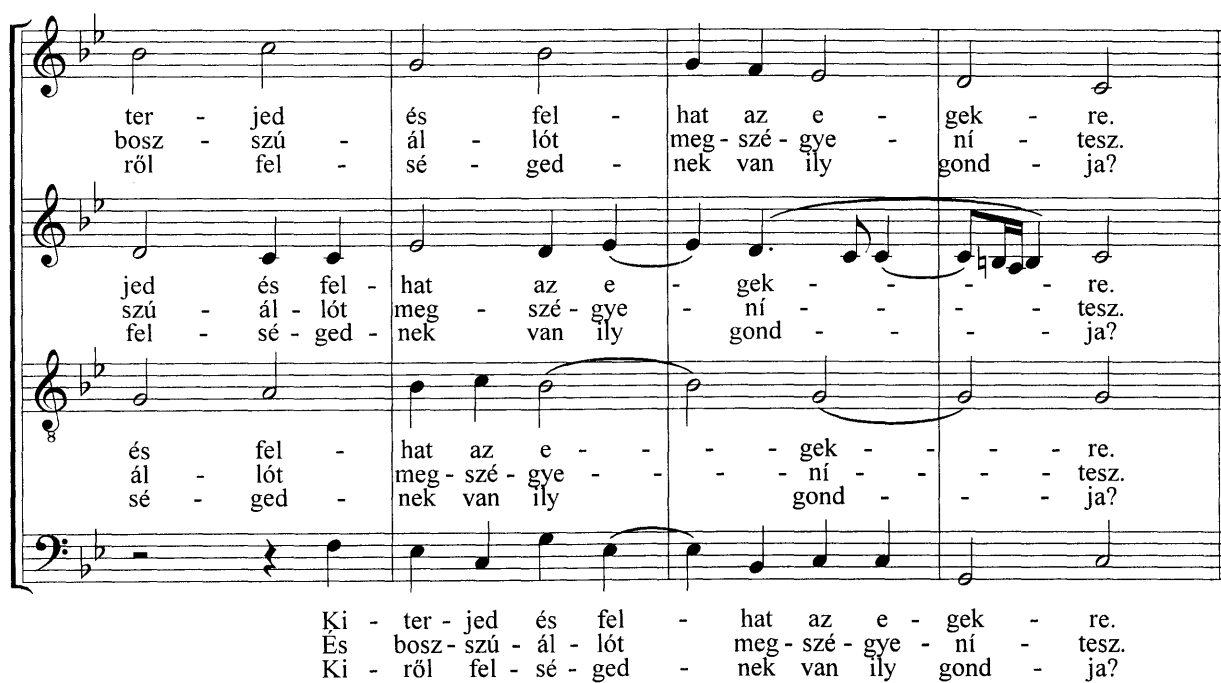

di - cső - sé - ged ez - e - gész föld - re re Ki -
 ál - tal el - len - sé - get meg - ej - tesz, És
 mi - cso - da az em - ber - nek fi - a, Ki -

ged ez e - gész föld - re Ki - ter -
 len - sé - - get meg - ej - tesz, És bosz -
 az em - - ber - nek fi - a, Ki - ról -

sé - ged ez e - gész föld - re Ki - ter - jed
 el - len - sé - get meg - ej - tesz, És bosz - szú -
 da az em - ber - nek fi - a, Ki - ról fel -

di - cső - sé - ged ez - e - gész föld - re
 ál - tal el - len - sé - get meg - - - - ej - tesz,
 mi - cso - da az em - ber - nek fi - a,

ter - jed és fel - hat az e - gek - re.
 bosz - szú - ál - ló - meg - szé - gye - ní - tesz.
 ról - fel - sé - ged - nek van ily gond - ja?

jed és fel - hat az e - gek - re.
 szú - ál - ló - meg - szé - gye - ní - tesz.
 fel - sé - ged - nek van ily gond - ja?

és fel - hat az e - gek - re.
 ál - ló - meg - szé - gye - ní - tesz.
 sé - ged - nek van ily gond - ja?

Ki - ter - jed és fel - hat az e - gek - re.
 És bosz - szú - ál - ló - meg - szé - gye - ní - tesz.
 Ki - ról fel - sé - ged - nek van ily gond - ja?

84. ZSOLTÁR

Polifon változat, 1564

1. Ó, se - re - gek-nek Is - te - ne, Mely ked- ves gyö-nyö -
 3. Ó, bol - dog az em- ber nyil - ván, A - ki a te ú -
 6. Mert mi - né-künk fé- nyes na - punk Az Is - ten, és mi

1. Ó, se - re - gek-nek Is - te - ne, Mely ked- ves gyö-nyö - rú -
 3. Ó, bol - dog az em - ber nyil - ván, A - ki a te ú - ta -
 6. Mert mi - né-künk fé - nyes na - punk Az Is - ten, és mi pa -

1. Ó, se - re - gek-nek Is - te - ne,
 3. Ó, bol - dog az em - ber nyil - ván,
 6. Mert mi - né - künk fé - nyes na - punk

1. Ó, se - re - gek-nek Is - te - ne,
 3. Ó, bol - dog az em - ber nyil - ván,
 6. Mert mi - né - künk fé - nyes na - punk

rú - sé - ge A te sze - rel - mes haj - lé - kid - nak!
 ta - id - ban Kí - ván jár - ni szív - vel - lé - lek - kel!
 pa - i - zsunk, Nagy di - cső - ség - gel sze - ret min - ket.

sé - ge A te sze - rel - mes haj - lé - kid - nak!
 id - ban Kí - ván jár - ni szív - vel - lé - lek - kel!
 i - zsunk, Nagy di - cső - ség - gel sze - ret min - ket.

Mely ked- ves gyö-nyö - rú - sé - ge A te sze - rel - mes haj - lé - kid -
 A - ki a te ú - ta - id - ban Kí - ván jár - ni szív - vel - lé - lek -
 Az Is - ten, és mi pa - i - zsunk, Nagy di - cső - ség - gel sze - ret min -

Mely ked- ves gyö-nyö - rú - sé - ge
 A - ki a te ú - ta - id - ban
 Az Is - ten, és mi pa - i - zsunk,

Az
 Men -
 A -

Az én lel-kem fo - hász-ko - dik, Tor - ná - cod -
Men - vén a si - ra - lom völ - gyén, A - hol me -
A - zok - kal ke - gyel - met té - szen, Kik jár - nak

Az én lel - kem fo - hász-ko - dik, Tor - ná - cod - ba kí -
Men-vén a si - ra - lom völ - gyén, A - hol me - ró szá -
A - zok - kal ke - gyel - met té - szen, Kik jár - nak a jó

nak!
kel!
ket.

Az én lel - kem fo - hász - - ko - dik, Tor -
Men-vén a si - ra - lom völ - gyén, A -
A - zok - kal ke - gyel - met té - szen, Kik

én lel - - - kem fo - hász-ko - dik, Tor - ná - cod - ba kí -
vén a si - ra - lom völ - gyén, A - hol me - ró szá -
zok - kal ke - gyel - met té - szen, Kik jár - nak a jó

ba kí - ván - ko - zik. Ó, Is - te - ne a ma - gas -
rő szá - raz min - den, Ott is ő nagy hi - e - de -
a jó ös - vé - nyen; Sok ja - va - i - val áld - ja

ván - ko - zik. Ó, Is - te - ne a ma - gas - ság - nak, a ma - gas -
raz min - den, Ott is ő nagy hi - e - de - lem - mel hi - e - de -
ös - vé - nyen; Sok ja - va - i - val áld - ja ő - ket, meg - áld - ja

ná - cod - ba kí - ván - ko - zik. Ó, Is - te - ne a ma - gas - ság - - -
hol me - ró szá - raz min - den, Ott is ő nagy hi - e - de - lem - - -
jár - nak a jó ös - vé - nyen; Sok ja - va - i - val áld - ja ő - - -

ván - ko - zik. Ó, Is - te - ne a ma - - - gas -
raz min - den, Ott is ő nagy hi - e - - - de -
ös - vé - nyen; Sok ja - va - i - val áld - - - ja

ság - nak!
lem - mel
ő - ket.

Á - hí - to - zik
Ku - ta - kat ás
Bol - dog az em -

tes - tem, lel - kem,
és csa - tor - nát,
ber él - té - ben,

ság - nak!
lem - mel
ő - ket.

Á - hí - to - zik tes - tem,
Ku - ta - kat ás és csa - tor - nát,
Bol - dog az em - ber él - té - ben, Ki bí - zik

nak!
mel
ket.

Á - hí - to - zik
Ku - ta - kat ás
Bol - dog az em -

tes - tem, lel - kem,
és csa - tor - nát,
ber él - té - ben,

Te - hoz - zád, é - lö
Mely - be e - ső - yi -
Ki bí - zik az Úr

ság - nak! Á - hí - to - zik tes - tem, lel - kem, tes - tem, lel - kem, Te -
lem - mel Ku - ta - kat ás és csa - tor - nát, és csa - tor - nát, Mely -
ő - ket. Bol - dog az em - ber él - té - ben, ő él - té - ben, Ki

Te - hoz - zád, é - lö Is - - - te - nem!
Mely - be e - ső - yi - zet bo - csát.
Ki bí - zik az Úr Is - - - ten - ben.

é - lö Is - - - te - nem!
ső - yi - zet bo - csát.
az Úr Is - - - ten - ben.

Is - - - te - nem!
zet bo - csát.
Is - - - ten - ben.

hoz - zád, é - - - lö Is - - - te - nem!
be e - - ső - - yi - zet bo - csát.
bí - zik az Úr Is - - - ten - ben.

141. ZSOLTÁR

Polifon változat, 1564

1. Te - hoz - zád ki - ál - tok, Úr Is - ten,
 3. Ó - ri - zet - tel tartsd meg én szá - jam,
 9. Sze - me - im re - ád néz - nek, U - ram,

1. Te - hoz - zád ki - ál - tok, Úr Is - ten,
 3. Ó - ri - zet - tel tartsd meg én szá - jam,
 9. Sze - me - im re - ád néz - nek, U - ram,

1. Te - hoz - zád ki - ál - tok, Úr Is - ten, Si - ess én -
 3. Ó - ri - zet - tel tartsd meg én szá - jam, A - mely gon -
 9. Sze - me - im re - ád néz - nek, U - ram, Re - mény - sé -

1. Te - hoz - zád ki - ál - tok, Úr Is - ten, Si - ess én -
 3. Ó - ri - zet - tel tartsd meg én szá - jam, A - mely gon -
 9. Sze - me - im re - ád néz - nek, U - ram, Re - mény - sé -

Si - ess én - hoz - zám, ne kés - sél, Mert
 A - mely gon - dot tart - son ar - ra; Zá -
 Re - mény - sé - gem va - gyon ben - ned, Lel -

Si - ess én - hoz - zám, ne kés - sél, Mert té - ged
 A - mely gon - dot tart - son ar - ra; Zá - várt sze -
 Re - mény - sé - gem va - gyon ben - ned, Lel - ke - met

hoz - zám, ne kés - sél, si - ess én - hoz - zám, ne kés - sél,
 dot tart - son ar - ra; a - mely gon - dot tart - son ar - ra;
 gem va - gyon ben - ned, re - mény - sé - gem va - gyon ben - ned,

hoz - zám, ne kés - sél, Mert té - ged ó - hajt -
 dot tart - son ar - ra; Zá - várt sze - rezz a -
 gem va - gyon ben - ned, Lel - ke - met hát el

té - ged ó - - - hajt - lak szív - vel,
várt sze - rezz a - ja - kim - ra,
ke - met hát el ne ves - sed,

ó - hajt - lak szív - A - zért hall -
rezz a - ja - kim - ra, Hogy tő - lük
hát el ne ves - sed, Mert te vagy

Mert té - ged ó - hajt - lak szív - vel, A - zért
Zá - várt sze - rezz a - ja - kim - ra, Hogy tő -
Lel - ke - met hát el ne ves - sed, Mert te

lak szív - vel,
ja - kim - ra,
ne ves - sed,

Hall - gass meg
Hogy tő - lük
Mert te vagy

A - zért hall - gass meg ke - gyel - me - sen!
Hogy tő - lük ne lé - gyen nya - va - lyám!
Mert te vagy min - den bi - zo - dal - mam!

gass meg ke - gyel - me - sen, ke - gyel - me - sen!
ne lé - gyen nya - va - lyám, nya - va - lyám!
min - den bi - zo - dal - mam, bi - zo - dal - mam!

hall - gass meg ke - gyel - me - sen!
lük ne lé - gyen nya - va - lyám!
vagy min - den bi - zo - dal - mam!

A - zért hall - gass meg ke - gyel - me - sen!
Hogy tő - lük ne lé - gyen nya - va - lyám!
Mert te vagy min - den bi - zo - dal - mam!

Betűrendes mutató

Zárójelben az 1948-as református énekeskönyv sorszámai.

A nagy király jön: Hozsánna! Hozsánna! (331.)	27
A Sionnak hegyén, Úr Isten (65.)	50
Adjatok hálákat az Úrnak (118.)	88
Adjatok hálát az Istennek (105.)	77
Aki a felséges Úrnak Lakozik oltalmában (91.)	69
Aki nem jár hitlenek tanácsán (1.)	11
Akik bíznak az Úr Istenben (125.)	94
Áldjad én lelkem az Urat (146.)	109
Áldjad lelkem Uradat, Istenedet (103.)	76
Áldjátok az Úr nevét (135.)	102
Az egek beszélnek (19.)	16
Az én lelkem szép csendesen (62.)	49
Az erős Isten, uraknak Ura (50.)	44
Az Isten a mi reménységünk (46.)	42
Az Istenhez az én szómat (77.)	58
Az oly emberek nyilván boldogok (119.)	90
Az Úr bír ez egész földdel (24.)	21
Az Úr énnékem őriző pásztorem (23.)	20
Az Úr Isten monda az én Uramnak (110.)	79
Az Urat minden nemzetek (117.)	87
Az Urat ti, ő szolgálai (113.)	82
Az Úrnak irgalmát örökké éneklek (89.)	66
Boldog az ember nyilván (128.)	97
Boldog az ember, ki az Istent Féli (112.)	81
Csak vándorút az életem (410.)	65
Dicsér téged teljes szívem (138.)	104
Dicséret a Szentháromságnak (245.)	94
Dicséretet mond nyelve mindennek (307.)	45
Dicsérvétek az Urat, Áldjátok ő szent voltát (150.)	110
Dicsérvétek az Urat, Mert ő jókedvet mutat (136.)	103
Dicsérlek téged, Idvezítőmet (290.)	87
Dicsérlek, Uram, téged (493.)	99
Dicsérlek, Uram, tégedet (30.)	24
Ékes dolog dicsérni (92.)	70
Emeld fel szíved, füled nyisd meg (473.) – Tízparancsolat	113
Én Istenem, én erős Istenem (22.)	18
Én lelkem, ébredj fel (439.)	32
Énekeljétek minden népek (96.)	72
Énekeljétek új éneket (98.)	73
Hálát adok néked, mennybéli Isten (495.)	20
Hálát adok, Uram, néked (111.)	80
Hallgasd meg, Izrael pásztora (80.)	60
Hallgasd meg, Uram, kérésem (102.)	74
Hallottuk, Jézus, miképpen hívogatsz (438.)	27
Haragodnak nagy voltában (38.)	34
Hiszek e mennybéli egy Istenben (232.) – Hitvallás	114
Hogy eljött az időknél teljessége (321.)	15
Hogy Izrael kijött Egyiptomból (114.)	83
Hogyha ember házat épít (127.)	96
Hogyha felindul az Isten (68.)	56
Hozzád kiáltok, kegyes Uram (28.)	23
Ímé, mily jó és mily nagy gyönyörűség (133.)	100
Istennek Báránya (183.) <i>Michael Praetorius</i> – <i>Agnus Dei</i>	116

Jer, lássuk az Úr keresztyét (440.).....	40
Jertek, örvendjünk mindnyájan (95.).....	71
Jézus meghalt bűneinkért (349.).....	39
Kapuk emelkedjete! (304.).....	99
Kiáltásom halld meg, Isten (61.).....	48
Lelkem hozzád kíván menni (427.).....	35
Lelkem, adj dolgot magadnak (443.).....	57
Magasztalja az én szívem – Magnificat.....	119
Mi Atyánk, ó kegyes Isten (484.) <i>Michael Praetorius</i> – Az Úr imádsága.....	115
Mikor a Siont az Isten(126.).....	95
Mindenkoron áldom (34.).....	30
Mint a szép híves patakra (42.).....	38
Ne csüggedj el, kicsiny sereg (393.).....	57
Nem nekünk, Uram, nem nekünk engedd (115.).....	84
No minden népek, Örvendezzete! (81.).....	43
Nosza, istenfélő szent hívek (33.).....	28
Ó én lelkem, dicsérjed Istenedet – Úrvacsorai ének.....	117
Ó Isten, ki a törődött Szívet (334.).....	39
Ó Jézus, mi idvességünk (437.).....	65
Ó seregeknek Hatalmas királya (297.).....	63
Ó, dicsőségnek felkent fejedelme (292.).....	14
Ó, felséges Úr (8.) polifon vált.....	120
Ó, felséges Úr, mi kegyes Istenünk (8.).....	14
Ó, mely boldog az oly ember éltébe' (32.).....	26
Ó, seregeknek Istene (84.) polifon vált.....	122
Ó, seregeknek Istene (84.).....	64
Örülök az én szívembe' (122.).....	93
Örvendezzete! Az erős Istennek (81.).....	62
Örvendj egész föld az Istennek (66.).....	52
Örvendjete! keresztyének (324.).....	105
Szemem a hegyekre vetem (121.).....	92
Szentlélek, végy körül bennünket (377.).....	51
Szeretem és áldom az Úr Istent (116.).....	86
Szívetem hozzád emelem (25.).....	22
Tartsd meg e gyülekezetnek (194.).....	57
Tebenned bízunk eleitől fogva (90.).....	68
Tehozzád kiáltok, Úr Isten (141.) polifon vált.....	125
Tehozzád kiáltok, Úr Isten (141.).....	108
Tehozzád teljes szívből (130.).....	98
Tenéked, Uram, hálát adok (494.).....	55
Úr Isten, áldj meg jóvoltodból (67.).....	54
Úr Isten, az én imádságom (5.).....	12
Úr Isten, kérlek, kegyelmezz nékem (51.).....	46
Úr Isten, kérünk tégedet (431.).....	57
Úr Isten, kész az én szívem (108.).....	78
Úr Isten, téged Szívünkben dicsérünk (169.).....	63
Úr Jézus idvesség fejedelme (430.).....	45
Úr Jézus, aki felséggel, És dicsőséggel mentél égbe (359.).....	105
Uram, a te igéd nekem (231.).....	25
Uram, bocsásd el népedet békével (446.).....	20
Uram, bocsássad el (447.) – Nunc dimittis.....	118
Uram, bűneink soksága (208.).....	35
Uram, te megvizsgálász engem (139.).....	106
Uram, te nagy haragodban (6.).....	13
Úrnak szolgálai mindnyájan (134.).....	101
Várván vártam a felséges Urat (40.).....	36
Zengi nyelvem ékesen (289.).....	33